CP
SF
24
Larry Niven • LUNA NESTATORNICĂ
Gardner Dozois • FLASH POINT
Mircea Opriță • POEZIA SALVEAZĂ UTOPIA
Horia Aramă • LINIȘTE ÎN ETER
Viorel Pîrligras • zona de vest 4
colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA

11/2014/CPSFA24/serie nouă

Larry Niven • LUNA NESTATORNICĂ / 5

Gardner Dozois • FLASH POINT / 35

Mircea Opriță • POEZIA SALVEAZĂ UTOPIA / 58

Horia Aramă • LINIȘTE ÎN ETER / 69

Viorel Pîrligras • ZONA DE VEST 4 / 75

Coperta & design: Valentin NICOLAU / Imagine: Tudor POPA
Redactor-șef: Marian TRUȚĂ / Redactor: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Magda BITAY / Editor: Valentin NICOLAU

---

colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA
ISSN 1220-8620

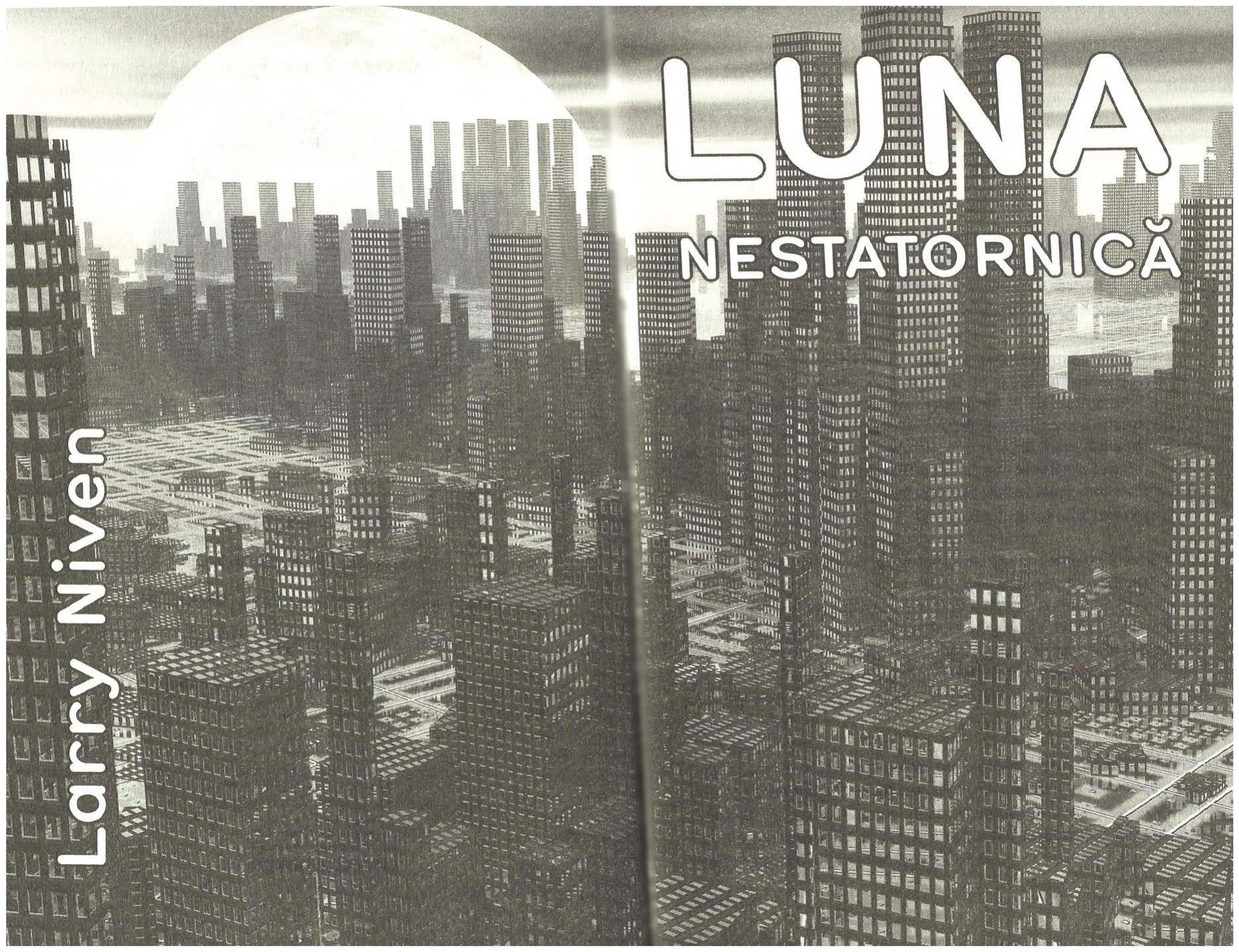
Larry Niven
LUNA
NESTATORNICĂ

(...)– O să murim, spuse Leslie.
– Poate că nu.
– Obişnuieşte-te cu gândul, ca mine. Uită-te la tine, tremuri de agitaţie. Ţi-e frică de moarte. N-am petrecut o noapte minunată?
– Unică. Aş fi vrut să ştiu de ea din timp, să te scot la cină. Şase bubuituri de tunet veniră una după alta. Ca bombele într-un atac aerian. (...)

I

URMĂREAM ştirile când s-a produs schimbarea – o umbră de mişcare pe care am zărit-o numai cu colţul ochiului. M-am răsucit spre fereastra balconului. Indiferent ce se întâmplase, era prea târziu să mai văd şi eu ceva.

Luna era foarte strălucitoare în noaptea aceea.

Am constatat acest lucru, am zâmbit şi am revenit la televizor. Johnny Carson tocmai îşi începea monologul.

La prima pauză publicitară, m-am ridicat să-mi reîncălzesc nişte cafea. Reclamele se dădeau în grupaje de câte trei sau patru la rând, până la miezul nopţii. Aveam timp.

Lumina lunii m-a luat prin surprindere când mă întorceam din bucătărie. Dacă înainte fusese strălucitoare, acum era orbitoare. Te hipnotiza. Am deschis glasvandul şi am ieşit în balcon.

Balconul nu era decât un pervaz prelungit, protejat de o balustradă, pe care încăpeau, în picioare, un bărbat, o femeie şi setul portabil de făcut grătar. În ultimele luni, privelişte fusese splendidă, mai ales în preajma apusului. Compania de Electricitate construia o clădire de birouri din panouri de sticlă. Până acum, ridicase doar un schelet metalic deschis, de grinzi. Aruncând umbre negre pe cerul roşiatic al apusului, scheletul arăta sumbru şi suprarealist, o imagine grozav de impresionantă.

În seara asta...

Nu mai văzusem luna strălucind cu atâta intensitate, nici măcar în deşert. Puteai să citeşte la lumina ei, mi-am zis, dar m-am corectat imediat – era doar o iluzie. Luna nu era niciodată mai mare (citisem undeva) decât o monedă de 25 de cenţi, ţinută la trei metri distanţă. Imposibil să dea atâta lumină, încât să poţi citi la ea.

Era doar în al treilea pătrar!

Dar, sclipind deasupra autostrăzii San Diego, către vest, părea să lumineze mai puternic chiar decât farurile şuvoiului de automobile. Am clipit în lumina ei şi m-am gândit la oameni călcând pe Lună, la urmele ondulate lăsate de ei pe solul selenar. Odată, pentru un articol pe care îl scriam, mi s-a dat voie să ţin în palmă o rocă lunară seacă...

Am auzit că începe din nou show-ul la televizor, aşa că m-am întors în cameră. Dar, aruncând o privire înapoi, am surprins luna devenind şi mai lucioasă – ca şi când tocmai ieşise de după nişte nori foarte grăbiţi.

Acum, lumina ei îţi pârjolea creierul, înnebunitoare.

Telefonul sună de cinci ori până când ridică ea receptorul.

– Bună, am salutat. Uite, am...

– Bună, îmi răspunse Leslie somnoroasă, cu glas nemulţumit.

Fir-ar să fie, sperasem că se uita la televizor, ca mine.

– Nu ţipa la mine, pentru că te sun dintr-un motiv întemeiat. Eşti în pat, nu? Scoală-te şi... te poţi scula?

– Cât e ceasul?

– Douăsprezece fără un sfert.

– Of, Doamne.

– Du-te pe balcon şi uită-te în jur.

– Bine.

Am auzit-o punând receptorul jos. Am aşteptat. Balconul lui Leslie era orientat spre nord-vest, ca al meu, dar cu zece etaje mai sus, deci avea şi o vedere mai bună. Prin geamul meu, luna încinsă semăna cu o pată de lumină texturată.

– Stan? Mai eşti la telefon?

– Da. Ce zici?

– E minunat. N-am mai văzut aşa ceva. Oare de ce luminează luna atât de tare?

– Nu ştiu, dar nu-i aşa că-i grozav?

– Nu ştii? Credeam că te-ai născut aici.

Leslie se mutase în oraş doar cu un an în urmă.

– N-am mai văzut-o nici eu atât de sclipitoare. Dar mi-am amintit de o legendă veche. Tot la o sută de ani, ceaţa din Los Angeles se ridică pentru o singură noapte, lăsând atmosfera limpede ca mediul

interstelar. În felul acesta, zeii pot vedea dacă mai există Los Angelesul. Dacă îl văd, atunci coboară din nou ceața, ca să nu trebuiască să se uite la el.

– Am ştiut şi eu cândva povestea asta. Uite ce e, mă bucur că m-ai trezit şi pe mine ca să văd minunea, dar mâine trebuie să mă duc la serviciu.

– Sărmana de tine.

– Asta-i viața. Noapte bună.

– Noapte bună.

După aceea, am stat pe întuneric, gândindu-mă cui altcuiva să mai dau telefon. Sună o fată la miezul nopții şi invit-o să iasă afară şi să admire luna... Şi-ar putea închipui că e vorba de romantism ori s-ar enerva, dar în niciun caz nu i-ar trece prin cap că ai sunat încă şase persoane înaintea ei.

Aşa că m-am gândit la câteva nume. Însă fetele care le purtau dispăruseră din jurul meu în ultimul an, de când începusem să-mi petrec timpul cu Leslie. Nu le puteam învinovăți. Acum Joan era în Texas, Hildy se mărita, iar dacă o sunam pe Louise, probabil că dădeam şi peste Gordie. Să încerc la englezoaică? Îi uitasem numărul. Şi numele de familie.

Pe lângă asta, toate cunoştințele mele aveau serviciu. Şi eu îmi câştigam existența muncind, dar, ca scriitor liber-profesionist, hotăram singur când lucram. Indiferent pe cine aş fi sunat acum, i-aş fi ruinat dimineața. Ei, asta e...

Numărul lui Johnny Carson devenise un tablou cenuşiu, cu zgomote de paraziți, când am revenit în camera de zi. Am închis televizorul şi am ieşit din nou în balcon. Luna strălucea mai intens decât farurile de pe autostradă, decât centrul comercial Westwood Village, din partea dreaptă. Munții Santa Monica scânteiau magic, ca perlele. Nu se vedea nicio stea în vecinătatea lunii. Stelele nu făceau față strălucirii ei orbitoare.

Îmi câştigam existența scriind articole de ştiință şi de inițiere în diverse domenii înrudite. Ar fi trebuit să fiu capabil să-mi dau seama ce se întâmpla cu Luna. Oare să se fi mărit brusc? Să se fi umflat ca un balon? Nu. Să se fi apropiat mai mult de Pământ? Să se fi prăbuşit? Mareea! Valuri de cincisprezece metri... şi cutremure! Falia San Andreas

lărgindu-se cât Marele Canion! Mă reped la maşină, pornesc spre dealuri... nu, e deja prea târziu...

Aiureli. Luna era mai strălucitoare, nu mai mare. Vedeam şi eu atâta lucru. Ce anume ar fi făcut ca Luna să se prăbuşească peste capetele noastre?

Am clipit. Imaginea astrului mi se întipărise pe retină, atât de tare strălucea. Probabil că acum o priveau un milion de oameni şi-şi puneau întrebări, ca mine. Un articol despre subiectul acesta s-ar vinde foarte bine... dacă l-aş scrie înaintea tuturor...

Trebuie să existe o explicaţie simplă, evidentă.

Ia să vedem, din ce cauză ar străluci luna mai intens? Lumina ei o reflectă pe a soarelui. Oare şi soarele strălucea mai puternic? Probabil că se petrecuse ceva după apusul soarelui, altfel lumea ar fi observat mai repede...

Nu-mi plăcea ideea.

În plus, o jumătate a Pământului stătea în lumina directă a soarelui. Miile de corespondenţi ai publicaţiilor Time, Newsweek şi ai Associated Press ar fi transmis direct din Europa, Asia, Africa... dacă nu cumva se ascundeau prin beciuri. Sau muriseră. Sau nu mai puteau vorbi, pentru că soarele blocase totul cu paraziţi – sistemele radio şi telefonice şi televizhunea... televiziunea: o, Doamne. Începea să-mi fie frică.

În regulă, ia-o de la început. Luna devenise mult mai strălucitoare decât de obicei. Lumina ei, lumina lunii era lumina reflectată a soarelui; orice prost ştia asta. Aşadar... se întâmplase ceva cu soarele.

II

– Alo?

– Bună. Eu sunt, am zis, apoi n-am mai reuşit să scot un cuvânt.

Panică! Ce puteam să-i spun?

– Am urmărit luna, rosti ea, visătoare. E superbă. Am încercat chiar s-o studiez cu telescopul, dar n-am văzut nimic; era prea strălucitoare. Luminează tot oraşul. Dealurile sunt argintate.

Da, aşa era, Leslie avea un telescop în balcon. Uitasem.

– Nu m-am mai dus la culcare, îmi spuse, e prea multă lumină.

Am reuşit să-mi descleştez gura:

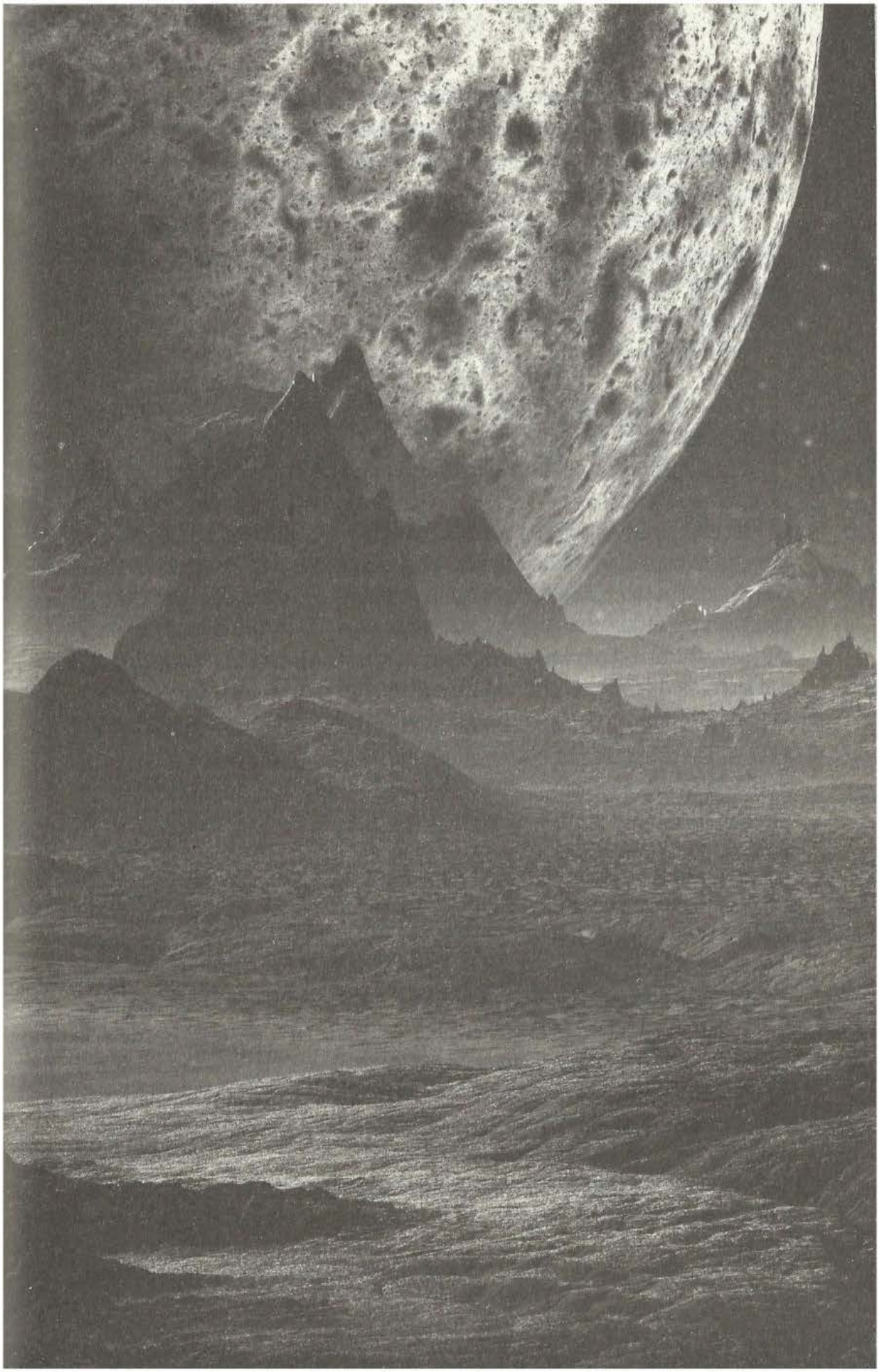

– Leslie, iubito, m-am gândit că te-am trezit şi că probabil n-ai mai putut dormi, din cauză că e atâta lumină. Ce-ai zice să luăm o gustărică în miez de noapte?

– Ţi-ai pierdut minţile?

– Nu. Vorbesc foarte serios. Asta nu e o noapte de dormit. S-ar putea să nu mai vedem una la fel. Las-o naibii de dietă. Hai să sărbătorim. Îngheţată cu sos de ciocolată caldă, cafea irlandeză...

– Asta-i altceva. Mă îmbrac imediat.

– Ajung într-o clipă.

Leslie locuia la etajul al 14-lea al Clădirii C din Barrington Plaza. Am bătut la uşă, apoi am aşteptat.

Şi, aşteptând, m-am întrebat, fără a avea sentimentul că mă aflu într-o situaţie limită: de ce Leslie? Probabil că există şi alte moduri de a-mi petrece ultima noapte pe Pământ, nu doar cu o fată anume. Aş fi putut alege altă fată specială sau chiar mai multe, nu atât de speciale, însă nu-mi stătea în caracter, nu? Aş fi putut să-l sun pe fratele meu sau pe unul din părinţi...

Însă Mike ar fi avut nevoie de un motiv serios ca să se lase târât din pat în miez de noapte. „Dar, Mike, luna e atât de frumoasă..." N-ar ţine. Iar oricare dintre părinţii mei ar fi reacţionat la fel. Eu aveam un motiv serios, însă ei m-ar crede?

Şi, dacă m-ar crede, ce-ar fi? Aş fi aranjat un fel de priveghi. Să doarmă toţi până la capăt. Ceea ce voiam eu era cineva care să-mi fie alături la... ultima petrecere, fără să-mi pună întrebări nepotrivite.

Cea pe care o doream eu era Leslie. Am mai bătut o dată.

Deschise uşa numai cât să vadă puţin prin ea. Era numai în lenjerie. Când am luat-o în braţe, am simţit cum mă zgârie la spate cu un corset ţeapăn şi strâmb pe care-l ţinea în mână.

– Tocmai voiam să-l pun pe mine.

– Atunci am venit la timp.

I-am luat corsetul şi l-am aruncat pe jos. M-am aplecat, am prins-o de şolduri, am ridicat-o cu efort şi am dus-o în dormitor. Picioarele îi atârnau în faţa gleznelor mele. Avea pielea rece. Probabil că fusese în balcon.

– Aşa, deci, îmi spuse, crezi că poţi concura cu o îngheţată cu sos de ciocolată caldă, nu?

– Bineînțeles. Așa îmi cere mândria.

Amândoi respiram greu. Mai demult, încercasem s-o iau în brațe ca pe-o mireasă, în stilul tradițional văzut prin filme. Aproape că-mi rupsesem spatele. Leslie era bine făcută, cât mine de înaltă și prea plinuță pe la șolduri.

Am căzut pe pat, unul lângă altul. Am cuprins-o cu ambele mâini și am scărpinat-o pe spate, știind că nu-mi va putea rezista, a, a, aaa... Scotea sunete de plăcere, ca să-mi indice unde s-o scarpin. Mi-a tras cămașa peste umeri și-a început să mă scarpine și ea pe spate.

Ne-am dezbrăcat unul pe altul, cum am apucat, și ne-am aruncat hainele peste marginea patului. Pielea i se încălzise, era aproape fierbinte... Iată de ce nu mi-aș fi putut alege altă fată. Ar fi trebuit s-o învăț să mă scarpine. Și pur și simplu nu mai aveam timp de asta.

În unele nopți, agitat cum eram, aveam tendința să mă grăbesc când făceam dragoste. În seara asta, respectam un ritual, un rit de trecere. Am încercat s-o las mai moale, ca să țină mai mult. M-am străduit să-i placă lui Leslie mai mult. Recompensa a fost incredibilă. Am uitat de Lună și de viitor când ea și-a pus călcâiele în spatele genunchilor mei și ne-am mișcat în ritmul străvechi.

Dar imaginea care mi s-a format în minte când am atins plăcerea maximă a fost foarte vie și înfricoșătoare. Ne aflam într-un cerc de foc albastru care se strângea în jurul nostru ca un arcan. Dacă am gemut de groază și extaz, ea probabil a crezut că eram doar căzut în extaz.

Am zăcut unul lângă altul, moleșiți, toropiți, strângându-ne în brațe. Îmi venea să adorm, să-mi încalc promisiunea. Să dorm și s-o las și pe Leslie să doarmă... Totuși, i-am șoptit la ureche:

– Înghețată cu sos de ciocolată caldă.

Ea zâmbi, se mișcă ușor, se rostogoli pe-o parte și coborî imediat din pat.

N-am lăsat-o să poarte corsetul.

– E trecut de miezul nopții. N-o să te agațe nimeni. Pentru că l-aș rupe în bătaie pe nemernicul care ar încerca. Așa că de ce să nu te simți comodă?

A râs și a cedat. Ne-am îmbrățișat o dată, strâns, în lift. A fost mult mai bine fără corset.

III

Chelneriţa căruntă de la tejghea era veselă şi exaltată. Îi luceau ochii. Vorbea ca şi când ne-ar fi încredinţat un secret:

– Aţi văzut luna în noaptea asta?

La Ship's era destul de aglomerat la ora aceea târzie, ţinând cont că localul se afla în apropierea universităţii. Jumătate din clienţi erau studenţi. Vorbeau în şoaptă, răsucindu-se ca să privească prin pereţii de sticlă ai restaurantului deschis nonstop. Luna coborâse în partea de vest, destul de jos ca să rivalizeze cu becurile sferice de pe stâlpi.

– Da, i-am răspuns chelneriţei. Sărbătorim. Te rugăm să ne aduci două îngheţate.

Când s-a întors cu spatele la noi, i-am strecurat o bancnotă de zece dolari sub suportul de hârtie. Nu că ar mai fi apucat să-i cheltuiască, dar cel puţin avea să se bucure când îi găsea. Nici eu n-aş mai fi avut când să-i cheltuiesc.

Mă simţeam relaxat, jovial. O grămadă de probleme păreau să se fi rezolvat singure, pe neaşteptate.

Cine-ar fi crezut că în Vietnam şi Cambodgia avea să se facă pace peste noapte?

Fenomenul începuse pe la 11 şi jumătate, aici, în California. Asta însemna că soarele strălucea deasupra Mării Arabiei la amiază, încălzind doar câteva frânturi din continentul african, iar Australia se scălda direct în lumina lui.

Germania era deja reunită, Zidul se topise sau îl dărâmaseră undele de şoc. Israelienii şi arabii depuseseră armele. În Africa nu mai exista apartheid. Iar eu eram liber. Pentru mine, nu mai existau consecinţe. În noaptea asta, îmi puteam satisface poftele cele mai întunecate: puteam să jefuiesc şi să ucid, să nu-mi plătesc impozitele, să arunc în vitrine cu cărămizi, să-mi ard cărţile de credit. Puteam să uit şi de articolul meu despre prelucrarea metalelor prin explozie, care trebuia predat joia viitoare. În noaptea asta, puteam înlocui pastilele lui Leslie cu ciocolată cu scorţişoară. În noaptea asta...

– Cred că o să-mi aprind o ţigară.

Leslie mă privi ciudat.

– Credeam că te-ai lăsat.

– Aminteşte-ţi. Mi-am spus că, dacă mă va apuca vreodată o poftă nestăpânită, o să fumez o ţigară. Asta pentru că nu suportam ideea că nu voi mai fuma niciodată.

– Dar ai renunţat de luni de zile! îmi replică, râzând.

– Dar văd întruna reclame la ţigări în reviste!

– E un complot la mijloc. Bine, atunci, du-te şi fumează.

Am introdus câteva monede în automat şi am stat puţin pe gânduri, neştiind ce ţigări să aleg. Până la urmă, le-am luat pe cele mai slabe. Nu că voiam neapărat să fumez, însă unele evenimente cer şampanie, altele, ţigări. Asta era ultima mea ţigară înainte de a sta în faţa plutonului de execuţie...

Am aprins-o. În cinstea cancerului la plămâni.

Avea acelaşi gust bun de care îmi aminteam, deşi am simţit şi unul de stătut, discret, ca şi când aş fi luat un pumn de mucuri în gură. Când am inhalat a treia oară, m-a cuprins o senzaţie stranie. N-am mai putut să-mi concentrez privirea şi totul în jur se calmase. Inima îmi bătea puternic în gât.

– Ce gust are?

– Bizar. Sunt torpilat.

Torpilat! Nu mai auzisem cuvântul de cincisprezece ani. În liceu, fumam ca să ne torpilăm, să simţim aşa-zisa ameţeală provocată de îngustarea capilarelor din creier. Senzaţia dispăruse după primele dăţi, dar rămăsesem cu fumatul, cei mai mulţi dintre noi...

Am stins ţigara. Chelneriţa ne aducea îngheţata. Caldă şi rece, dulce şi amăruie: nu există pe lume gust ca al îngheţatei cu sos de ciocolată caldă. Să mor fără s-o mai gust o dată ar fi fost un sacrilegiu. Dar pentru Leslie însemna ceva special, un simbol al traiului îmbelşugat. S-o privesc cum o mănâncă era mai distractiv decât să mănânc eu însumi.

Pe lângă asta... stinsesem ţigara ca să gust îngheţata. Acum, în loc s-o savurez, visam la cafeaua irlandeză. Aveam prea puţin timp la dispoziţie.

Vasul lui Leslie se golise.

– Aaah! şopti ea, bătându-se pe burtă.

Un client aşezat la una din măsuţe începu s-o ia razna.

Îl observasem când intrase. Un ins uscăţiv, cu aspect intelectual, favoriţi şi ochelari cu ramă de oţel, se răsucea întruna ca să se uite la lună.

Asemenea celor de la alte mese, părea afectat de un fenomen natural rar şi nemaipomenit.

Atunci a înţeles. L-am văzut cum se schimbă la faţă şi pe chipul său se citeşte, pe rând, suspiciune, neîncredere, apoi groază – groază şi neputinţă.

– Hai să mergem, i-am spus lui Leslie.

Am aruncat câteva monede pe tejghea şi m-am ridicat în picioare.

– Nu vrei să-ţi termini îngheţata?

– Nu. Avem treabă. Ce zici de-o cafea irlandeză?

– Şi un Pink Lady[1] pentru mine? A, ia priveşte!

Se răsuci cu spatele la mine. Intelectualul se urcă pe masă. Se clătină, îşi desfăcu larg braţele şi răcni:

– Uitaţi-vă pe fereastră!

– Dă-te jos de-acolo! îi ceru chelneriţa, trăgându-l zdravăn de cracul pantalonilor.

– Vine sfârşitul lumii! Departe, pe partea cealaltă a oceanului, moartea şi focul iadului...

Noi doi ieşiserăm deja pe uşă. Râdeam şi alergam. Leslie gâfâia.

– Probabil că... am scăpat... de o răzmeriţă religioasă!

Mi-am amintit de bancnota pe care o lăsasem sub farfuria mea. Nu avea să mai aducă bucurie nimănui.

În local, un profet îşi striga mesajul judecăţii de apoi tuturor celor care voiau să-l audă. Femeia căruntă şi cu ochi lucioşi urma să găsească banii şi să-şi spună: „Au ştiut şi ei".

În parcarea localului Red Barn, luna nu se vedea din cauza clădirilor. Lumina stradală şi strălucirea ei indirectă aveau cam aceeaşi culoare. Noaptea părea doar puţin mai luminoasă ca de obicei.

N-am înţeles de ce Leslie se oprise brusc pe alee. Dar i-am urmărit privirea până sus, acolo unde o stea ardea foarte intens, la sud de zenit.

– Frumos, am spus.

Ea se uită strâmb la mine.

În local nu erau ferestre. Lumina artificială, mult mai slabă decât cea rece şi stranie de afară, cădea pe lemnul închis la culoare şi pe clienţii

[1] Cocktail cu gin şi lichior de rodie (n. tr.).

veseli, dar liniştiţi. Nimeni nu părea să ştie că noaptea aceasta era altfel decât celelalte.

Clienţii de marţi seara, puţini la număr, se adunaseră în jurul pianului. Un client ţinea microfonul în mână. Cânta cu glas firav şi tremurat o melodie nu foarte cunoscută, iar pianistul negru zâmbea larg şi-l acompania cu acorduri siropoase.

Am comandat două cafele irlandeze şi un Pink Lady. La expresia întrebătoare a lui Leslie am răspuns doar cu un surâs misterios.

Ce banală era atmosfera din Red Barn. Ce relaxată, ce fericită. Ne ţineam de mână pe masă. Zâmbeam şi-mi era teamă să vorbesc. Nu cumva să alung vraja, să spun ce nu trebuie...

Veniră băuturile. Am ridicat paharul cu cafea irlandeză prinzându-l de picior. Zahăr, whisky irlandez şi cafea neagră tare, cu un strat gros de frişcă deasupra. Se scurgea prin mine neagră, fierbinte şi tare, ca o licoare magică pentru vigoare.

Chelneriţa flutură banii şi mi-i dădu înapoi.

– Îl vezi pe bărbatul cu helancă de la marginea pianului? El plăteşte, spuse ea, încântată. A venit acum două ore şi i-a dat barmanului o sută de dolari.

Deci asta era sursa fericirii din local. Băutură gratis! Mi-am aruncat ochii în jur, întrebându-mă ce sărbătoreşte individul.

Era un bărbat cu gât scurt şi umeri laţi, îmbrăcat cu o helancă. Stătea adus de spate, strângând în mână un pahar gros de sticlă. Pianistul îi întinse microfonul, dar el făcu un gest de respingere, dându-mi ocazia să-l văd bine la faţă: un chip pătrăţos, cu trăsături clare, nenorocit, afectat de băutură şi speriat. Stătea să plângă de frică.

Aşa că ştiam ce anume sărbătoreşte.

Leslie scoase o strâmbătură.

– N-au preparat cocktailul cum trebuie.

Pe lume există un singur bar care face cocktailul pe gustul lui Leslie, dar nu e în Los Angeles. I-am oferit cealaltă cafea irlandeză, însoţită de un zâmbet „ţi-am zis eu". Forţând lucrurile: teama celuilalt bărbat era contagioasă. Leslie îmi zâmbi şi ea, ridicând paharul şi spunând:

– În cinstea luminii albastre a lunii.

Am ridicat paharul şi am băut. Dar eu nu pentru asta aş fi toastat.

Bărbatul cu helancă coborî de pe taburet. Merse cu grijă spre ieşire, lent şi drept, ca un transatlantic care acostează. Împinse uşa, se întoarse

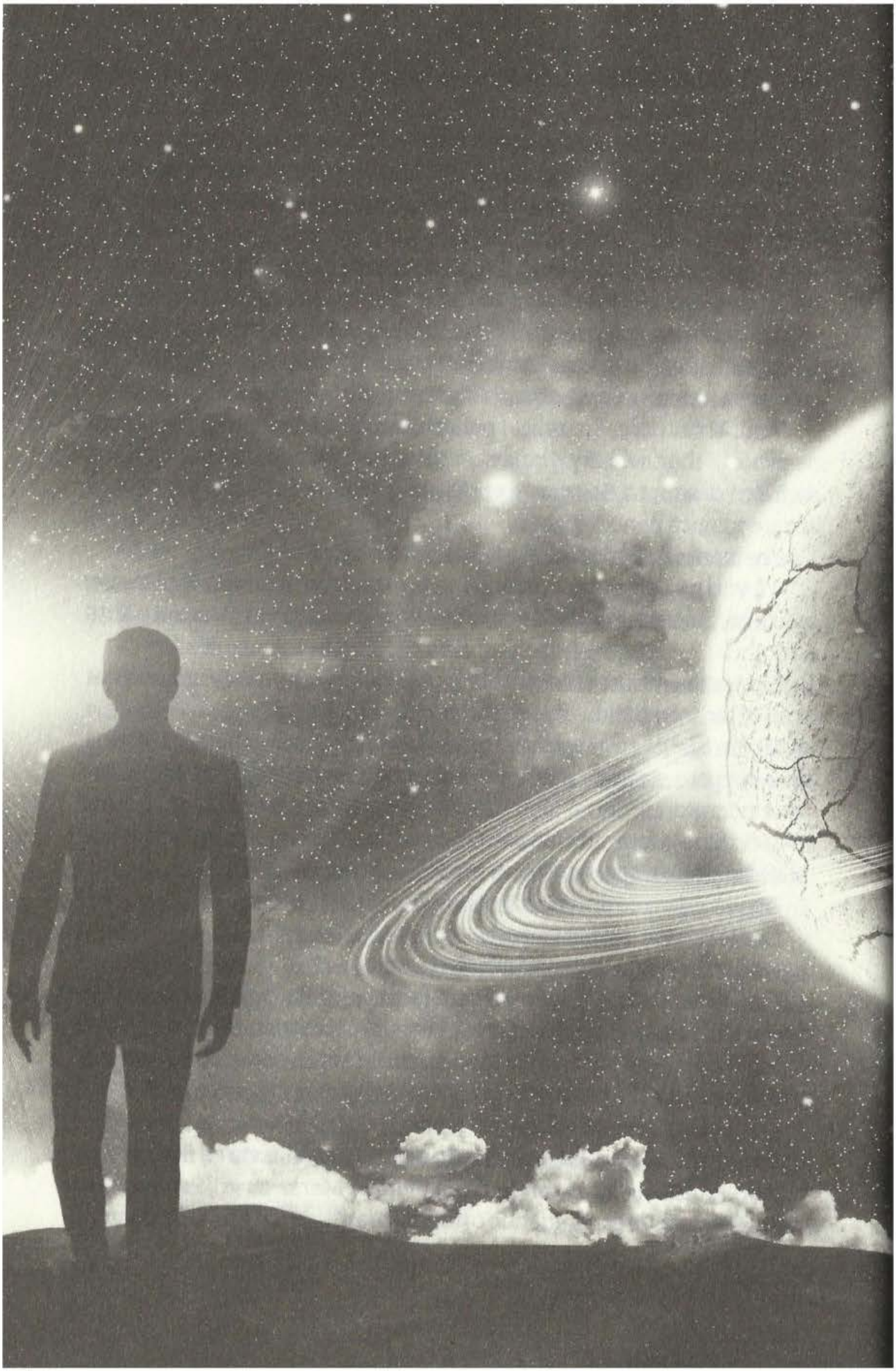

şi-o ţinu larg deschisă, pentru ca lumina stranie, alb-albastră, să se strecoare pe lângă silueta lui masivă, întunecată.

Ticălosul. Aştepta să-şi dea cineva seama ce se întâmplă, să le strige şi celorlalţi adevărul. Foc şi damnare...

– Închide uşa! ţipă un glas.

– E vremea să plecăm, am spus, încet.

– De ce atâta grabă?

Grabă? El poate nu avea de ce să se grăbească! Dar eu nu puteam spune acelaşi lucru despre mine.

Leslie mă atinse pe mână.

– Ştiu. Ştiu. Dar nu avem cum scăpa, nu-i aşa?

Un pumn mi se strânse în jurul inimii. Ştiuse şi ea, iar eu nu-mi dădusem seama?

Uşa se închise, lăsând localul într-un semiîntuneric cu nuanţe roşietice. Bărbatul care plătise băutura altora plecase.

– O, Doamne. Când ţi-ai dat seama?

– Înainte de a veni tu. Dar, când am încercat să-mi verific presupunerea, nu s-a confirmat.

– S-o verifici?

– Am ieşit în balcon şi am întors telescopul spre Jupiter. Marte e sub linia orizontului în nopţile astea. Dacă Soarele a devenit o novă, toate planetele ar trebui să fie luminate ca Luna, nu?

– Aşa-i. La naiba!

Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta. Dar Leslie era cea care se uita la stele. Mă pricepeam puţin la astrofizică, însă n-aş fi fost în stare să găsesc planeta Jupiter pentru nimic în lume.

– Cu toate astea, Jupiter nu strălucea mai puternic ca de obicei. Aşa că n-am mai ştiut ce să cred.

– Înseamnă că...

Am simţit speranţa mijind fierbinte. Apoi mi-am amintit.

– Steaua aceea, exact deasupra capului. Cea la care te-ai uitat îndelung.

– Jupiter.

– Aprinsă ca o firmă de neoane. Asta le pune capac la toate.

– Vorbeşte mai încet.

Vorbisem încet până atunci. Dar, preț de-o clipă, nestăpânit, am vrut să mă urc pe masă și să urlu! Foc și damnare... Ce drept aveau ei să fie niște ignoranți?

Leslie mă strânse de mână. Impulsul necontrolat îmi trecuse. Mă lăsase tremurând.

– Hai să ieșim de-aici. Lasă-i să creadă că o să vină zorii.

– O să vină.

Leslie scoase un hohot scurt, amar, cum nu mai auzisem niciodată la ea. Ieși din local în timp ce eu îmi căutam portofelul – amintindu-mi, într-un târziu, că nu aveam nevoie de el.

Biata Leslie. Constatarea că Jupiter arăta ca de obicei, trebuie să fi însemnat pentru ea o pedeapsă amânată – până când scânteia albă a izbucnit, glorioasă și arzătoare, peste o oră și jumătate. O oră și jumătate, atât cât îi trebuie luminii soarelui să ajungă la Pământ, via Jupiter.

Când am ajuns și eu la ușă, ea mergea repede, aproape alergând, pe Westwood, spre Bulevardul Santa Monica. Am tras o înjurătură și am luat-o la goană, ca s-o ajung din urmă, întrebându-mă dacă nu cumva a înnebunit dintr-odată.

Atunci am observat umbrele din fața noastră. Ocupau toată partea opusă a bulevardului: umbrele lunii, închipuind tipare orizontale de benzi negre și alb-albastre.

Am ajuns-o din urmă la colț.

Luna apunea.

La apus, luna arată întotdeauna formidabil. În noaptea asta, ne străluminа prin bucata de cer de dincolo de autostradă, radioasă, împrăștiind o complexitate incredibilă de linii și umbre. Până și cornul ei neluminat lucea ca o perlă în lumina reflectată de Pământ pe partea întunecată a satelitului său.

Fenomenele acestea îmi spuneau tot ceea ce voiam să știu despre ce se întâmpla pe partea luminată a Pământului.

Dar pe Lună? Echipajul de pe Apollo 19 trebuie să fi murit în primele minute ale soarelui devenit novă. Blocați pe o câmpie selenară, probabil ascunși după un bolovan pe cale să se topească... Sau erau pe partea întunecată? Nu-mi puteam aminti. La naiba, puteau să trăiască mai mult decât noi toți. Am simțit un fior de invidie și ură.

Și de mândrie. Noi îi trimisesem acolo. Ajunsesem pe Lună înainte de apariția novei. Încă puțin și am fi ajuns la stele.

Discul selenar trecea prin transformări stranii pe măsură ce apunea. O cupolă, o farfurie zburătoare, o lentilă, o linie...

Apoi a dispărut.

Luna s-a făcut nevăzută. Şi, cu asta, basta. Acum puteam să uităm de ea; acum puteam să ne plimbăm pe-afară, fără să ni se amintească întruna că nu era ceva în regulă. Apusul de lună gonise toate umbrele bizare din oraş.

Însă norii aveau o strălucire stranie. Scânteiază de obicei după apusul soarelui, dar în noaptea asta luceau vineţii pe la margini, către vest. Şi se deplasau prea repede. Parcă fugeau de ceva....

Când m-am întors spre Leslie, pe obrajii ei se scurgeau lacrimi mari.

– Of, la naiba! Am luat-o în braţe. Nu mai plânge. Gata!

– Nu pot. Ştii că nu mă pot opri, odată ce am început.

– Nu asta am avut eu de gând. Am vrut să facem lucruri pe care le-am tot amânat, care ne plac. E ultima noastră şansă. Aşa vrei să mori, plângând la colţ de stradă?

– Nu vreau să mor deloc!

– Ghinion!

– Mersi frumos.

Faţa i se înroşise şi i se schimonosise. Leslie plângea ca bebeluşii, fără să-i pese de demnitate sau de cum arată. Mă încerca un sentiment groaznic. Mă simţeam vinovat, ştiam că nova nu era vina mea şi asta mă scotea din sărite.

– Nici eu nu vreau să mor! m-am răstit la ea. Arată-mi tu o cale de scăpare şi o s-o accept. Unde să mergem? La Polul Sud? N-am face decât să amânăm finalul. Toată partea luminată a Lunii trebuie să se fi topit. Pe Marte? Când totul se va termina, Marte va face parte din Soare, ca Pământul. Pe Alpha Centauri? La acceleraţia de care am avea nevoie, ne-am trezi turtiţi pe un zid, întinşi ca untul de arahide şi jeleul...

– Of, taci din gură!

– Bine.

– Hawaii. Stan, am putea ajunge la aeroport în douăzeci de minute. Am câştiga două ore, mergând spre vest! Încă două ore înaintea răsăritului de soare!

Spunea ea ceva. Două ore în plus meritau orice! Dar analizasem şi varianta asta înainte, holbându-mă la lună din balconul meu.

– Nu. Am muri mai repede. Ascultă, iubito, am văzut amândoi cum Luna luminează tot mai puternic pe la miezul nopţii. Asta înseamnă că statul californian era la marginea Pământului când Soarele a devenit o novă.

– Da, ai dreptate.

– Atunci probabil că suntem cel mai departe de unda de şoc.

Leslie clipi.

– Nu înţeleg, îmi spuse.

– Gândeşte-te aşa. Mai întâi, explodează Soarele. Din cauza asta, se încălzesc aerul şi oceanele, într-o clipă, toate pe partea luminată de soare. Aburii şi aerul supraîncălzit se răspândesc repede. O undă de şoc învăpăiată ajunge pe partea întunecată. Se strânge în jurul nostru acum. Ca un lasou. Dar mai întâi va ajunge în Hawaii. Hawaii e cu două ore mai aproape de linia apusului.

– Atunci nu vom apuca zorii. Nu vom trăi până atunci.

– Nu.

– Explici lucrurile atât de bine, spuse Leslie, cu amărăciune. O undă de şoc învăpăiată. Îmi şi imaginez cum va fi.

– Iartă-mă. M-am gândit prea mult la asta. M-am întrebat cum o să fie.

– Atunci te rog să nu te mai gândeşti.

A venit la mine, ascunzându-şi faţa în umărul meu. Plângea în linişte. Am cuprins-o cu un braţ, iar cu celălalt am frecat-o pe spate. Am urmărit scurgerea norilor şi nu m-am mai gândit cum o să fie.

Nu m-am mai gândit la cercul de foc care se strângea în jurul nostru.

Era o imagine greşită, oricum.

M-am gândit cum fierseseră oceanele pe partea luminată a planetei noastre, astfel că unda de şoc fusese alcătuită din aburi la început. M-am gândit la milioanele de kilometri pătraţi de ocean pe care a trebuit să le străbată. Va fi mai rece şi mai udă când va ajunge la noi. Iar Pământul o va prinde în rotaţia lui ca vârtejul într-o cadă.

Două uragane de abur viu, rotindu-se unul în sens opus celuilalt, unul nordic, altul sudic. Aşa se va întâmpla. Noi eram norocoşi. California va fi lângă ochiul celui nordic.

Un uragan de abur viu. Va ridica un om şi-l va prăji în aer, va smulge carnea arsă de pe el şi-l va azvârli cât colo. Va durea ca naiba.

Nu vom apuca răsăritul. Într-un fel, era păcat. Va fi un adevărat spectacol.

Fâşii paralele de nori groşi alunecau printre stele, prea repede, cu burţile albite de luminile oraşului. Jupiter pâlpâi, apoi se stinse. Oare începea deja? Fulgere neînsoţite de tunete...

– Aurora, am rostit.

– Poftim?

– Vine o undă de şoc şi de la Soare. Ar trebui să vedem o auroră cum nu s-a mai văzut până acum.

Leslie râse brusc, scuturându-se.

– Pare atât de ciudat să stai la colţ de stradă şi să vorbeşti despre asta! Stan, nu cumva visăm?

– Ne-am putea preface...

– Nu. Poate că cei mai mulţi oameni au murit deja.

– Poate.

– Şi nu avem unde să mergem.

– La naiba, le-ai dat de cap la toate dinainte, de unul singur. De ce mi le spui acum?

– Ai fi putut să mă laşi să dorm, spuse ea, tristă. Tocmai aţipisem când mi-ai şoptit vorbele acelea la ureche.

N-am mai zis nimic. Era adevărat.

– „Îngheţată cu sos de ciocolată caldă", îmi repetă ea spusele. N-a fost o idee rea, până la urmă. Să-mi încalc dieta.

Am chicotit.

– Încetează.

– Am putea să ne întoarcem la tine acum. Sau la mine. Să dormim.

– Cred că da. Dar n-am putea dormi, nu-i aşa? Nu, nu-mi răspunde. Luăm somnifere şi peste cinci ore ne trezim ţipând. Prefer să rămân trează. Cel puţin vom şti ce se întâmplă.

Dacă am lua somnifere... N-am dat glas gândului.

– Atunci ce zici de-un picnic?

– Unde?

– La plajă, poate. Cui îi pasă? Ne putem hotărî mai târziu.

IV

Toate piețele erau închise, dar de la magazinul de băuturi de lângă Red Barn cumpăram de ani de zile. Am cumpărat foie gras, biscuiți sărați, șampanie frapată, șase soiuri de brânză și tot felul de nuci – câte o pungă din fiecare – mai mulți biscuiți, o pungă cu gheață, rumaki[1] congelate, o sticlă de trei sferturi de coniac foarte vechi, care a costat 25 de dolari, o sticlă de lichior de cireșe pentru Leslie, tot de trei sferturi, șase doze de bere și portocale amărui...

Până când am terminat de îngrămădit toate produsele într-un cărucior elegant, începuse să plouă. Stropi mari și grași răpăiau pe suprafața de sticlă plată a vitrinei. Vântul vuia pe la colțuri.

Vânzătorul avea o dispoziție nefirească, deborda de energie. Privise luna toată noaptea.

– Și acum asta! exclamă el, în timp ce ne punea cumpărăturile în plasă.

Era un bărbat scund, musculos, cu brațe și umeri vânjoși.

– Nu plouă niciodată așa în California. Ploaia cade drept în jos, asta dacă plouă vreodată. Îi trebuie zile întregi să se hotărască.

– Știu.

I-am scris un cec, simțindu-mă vinovat din cauza asta. Mă știa de suficient timp ca să aibă încredere în mine. Dar cecul era valabil. Existau fonduri care să-l acopere. Înainte de ora deschiderii, avea să fie scrum, iar toate băncile din lume aveau să clocotească în arșița soarelui. Dar nu din vina mea.

Vânzătorul ne așeză produsele în cărucior și se postă lângă ușă.

– Când se mai potolește ploaia, o să le scoatem afară. Sunteți gata?

M-am pregătit să deschid ușa. Ploaia bătea de parcă ar fi aruncat cineva o găleată de apă în vitrină. Peste un minut se opri, deși apa curgea încă de pe vitrină.

– Acum! strigă vânzătorul, iar eu am împins ușa și am ieșit toți trei afară.

Am ajuns la mașină râzând ca nebunii. În jurul nostru, vântul șuiera, măturând stropii de apă și aruncându-i spre noi.

---

1 Antreu pregătit din ficat, bacon, sos de soia, ghimbir sau zahăr brun (n. tr.).

– Am ales un moment bun. Ştii de ce îmi aminteşte vremea asta? De Kansas, spuse vânzătorul. În timpul unei tornade.

Dintr-odată, cerul se umplu de pietriş! Am ţipat scurt şi ne-am ferit, iar maşina răsună de milioane de izbituri scurte. Am reuşit să descui portiera şi să-i trag pe Leslie şi pe vânzător înăuntru după mine. Ne-am frecat capetele învineţite şi ne-am uitat afară, la pietrele albe, care ricoşau de peste tot.

Vânzătorul îşi scoase una albă de la guler. O puse în palma lui Leslie, iar ea scoase un ţipăt de spaimă şi mi-o dădu mie. Era rece.

– Grindină, spuse vânzătorul. Acum chiar că nu mai pricep nimic.

Nu mai pricepeam nici eu. Nu mă puteam gândi decât că întregul fenomen era legat de nova. Dar cum?

– Trebuie să mă întorc, anunţă vânzătorul.

Grindina se înteţise şi cădea în rafale scurte. Omul îşi luă inima în dinţi, pe urmă ieşi din maşină ca un puşcaş care se pregătea să urce un deal. Nu l-am mai văzut niciodată.

Norii se învălmăşeau, se formau şi dispăreau, alunecând unii pe lângă alţii. Nu mai văzusem nori deplasându-se cu o viteză atât de mare. Burdihanele le sclipeau de la luminile oraşului.

– Probabil că e din cauza novei, spuse Leslie, tremurând.

– De ce? Dacă unda de şoc ar fi ajuns deja la noi, am fi fost morţi sau cel puţin surzi. Dar grindină? De unde până unde?

– Cui îi pasă? Stan, nu avem timp!

M-am scuturat de gânduri.

– Bine. Ce ţi-ai dori cel mai mult să faci în clipa asta?

– Să văd un meci de baseball.

– E două noaptea.

– Asta elimină multe lucruri, nu-i aşa?

– Ba da. Am fost şi-am băut în ultimul nostru bar. Am văzut ultima noastră piesă şi ultimul nostru film. Ce altceva ne-a mai rămas?

– Să ne uităm în vitrinele magazinelor de bijuterii.

– Serios? În ultima noapte pe Pământ?

Leslie stătu puţin pe gânduri, apoi răspunse:

– Da.

La naiba, vorbea serios. Nu-mi închipuiam ceva mai plicticos.

– Westwood sau Beverly Hills?

– Amândouă.

– Uite ce e...

– Beverly Hills, atunci.

Am condus printr-o nouă rafală de ploaie şi grindină – o furtună declanşată parcă dintr-o capsulă detonată. Am parcat la jumătatea străzii pe care se afla salonul Tiffany.

Trotuarul era numai o baltă. Stropi întârziaţi cădeau peste noi de pe diferite niveluri ale clădirilor.

– E grozav, vorbi Leslie. Probabil că în zona asta putem ajunge pe jos la cel puţin şase magazine de bijuterii.

– Eu mă gândeam să mergem cu maşina.

– Nu, nu, nu, nu ai atitudinea potrivită. Trebuie să mergi pe jos de la o vitrină la alta. Aşa e regula.

– Dar plouă!

– N-ai să mori de pneumonie. N-o să ai timp să te îmbolnăveşti, spuse ea, pe un ton prea serios.

Tiffany's avea o mică reprezentanţă în Beverly Hills, dar nu expunea bijuterii scumpe în vitrină peste noapte. Am văzut doar câteva jucării fascinante, atâta tot.

Am cotit pe Rodeo Drive – şi am dat peste un cuib de bogăţii. Tibor etala o selecţie infinită de inele, împodobite şi moderne, mari şi mici, cu tot felul de pietre preţioase şi semipreţioase. Vizavi, Van Cleef & Arpels expunea broşe, ceasuri de mână bărbăteşti elegante, brăţări cu cesuleţe încastrate şi o vitrină întreagă numai cu diamante.

– E superb, şopti Leslie, cu răsuflarea tăiată de diamantele scânteietoare. Îţi dai seama cum trebuie să arate în timpul zilei? Na... mi-a scăpat...

– Nu, e un gând frumos. Imaginează-ţi-le în zori, lucind în lumina novei, în timp ce vitrinele se sparg, ca să lase lumina crudă a zilei să pătrundă înăuntru. Vrei o bijuterie? Colierul?

– Vai, dar am voie? Hei, stai, glumeam! Lasă-l jos, nebunule, probabil că sunt alarme montate pe sticlă.

– N-o să poarte nimeni podoabele astea în ceasurile care-au rămas până dimineaţa. De ce să nu ne bucurăm noi de ele?

– O să ne prindă!

– Ai zis că vrei să te uiţi la vitrine...

– Dar nu vreau să-mi petrec ultima oră într-o celulă. Dacă ai fi adus maşina, am fi avut o şansă...

– ... de a fugi. Aşa-i. Am vrut să venim cu maşina...

Dar în momentul acela am cedat nervos amândoi. A trebuit să ne îndepărtăm, clătinându-ne, şi să ne susţinem reciproc, ca să nu ne pierdem echilibrul.

Erau cel puţin şase bijuterii pe Rodeo, dar nu numai atât. Am admirat şi jucării, cărţi, cămăşi cu cravate în stiluri ieşite din comun sau anticipând o modă. La Francis Orr, am văzut un cub uriaş de plastic, plin de monede noi, de un peni. Şi nişte ceasuri absolut ciudate, ceva mai departe.

Mersul de la o vitrină la alta avea un farmec în plus pentru noi, ştiind că puteam sparge una şi lua din ea orice ne doream mai mult.

Ne plimbam mână în mână, legându-ne braţele. Trotuarele erau numai ale noastre; restul lumii fugise de vremea nebună. Norii încă se învălmăşeau deasupra capetelor noastre.

– Aş vrea să fi ştiut ce-o să vină, rosti Leslie brusc. Mi-am petrecut toată ziua corectând o greşeală dintr-un program. Acum nu-l vom rula niciodată.

– Ce-ai fi făcut cu timpul? Te-ai fi uitat la un meci de baseball?

– Poate. Nu. Acum nu mai contează.

Se încruntă la rochiile dintr-o vitrină.

– Dar tu ce-ai fi făcut?

– M-aş fi dus să beau cocktail la Blue Sphere, am răspuns pe negândite. Fetele au voie fără sutien acolo. Într-o vreme, mă duceam în localul acela tot timpul. Am auzit că acum se plimbă goale.

– N-am fost niciodată într-un asemenea loc. Până la ce oră ţin deschis?

– Las-o baltă. E aproape două şi jumătate.

Leslie meditã, cu ochii la animalele împăiate uriaşe dintr-o vitrină cu jucării.

– N-ai fi vrut să omori pe cineva, dacă ai fi avut timp?

– Ştii că agentul meu locuieşte la New York.

– De ce tocmai pe el?

– Copila mea, de ce vrea orice scriitor să-şi omoare agentul? Din cauza manuscriselor pe care le pierde pe sub alte manuscrise. Din cauza

celor zece procente nemeritate pe care le primeşte şi a celor nouăzeci pe care mi le trimite în silă, cu întârziere. Din cauza...

Deodată, vântul vui şi se întărâtă împotriva noastră. Leslie îmi arătă un intrând. Am fugit să ne adăpostim în el. Era al firmei Gucci. Ne-am lipit de vitrină.

Vântul fu dintr-odată sufocat de grindină – piatră cât bilele de la jocurile de copii. Undeva se sparse un geam, iar alarmele se văitară subţiri şi firave. Nu doar grindina spulbera vântul, ci şi pietrele mari cât pumnul!

Am simţit miros şi gust de apă de mare.

Ne-am lipit strâns unul de altul în spaţiul exagerat de generos din faţa magazinului Gucci. Am născocit o expresie care urma să aibă o viaţă scurtă:

– Vreme de nová! Cum naiba a reuşit...

Dar nu mi-am auzit propria voce, iar Leslie nici măcar nu ştia că strig.

Vreme de nová. Cum a ajuns aici atât de repede? Venind de la pol, unda de şoc ar trebui să călătorească vreo şase mii de kilometri – cel puţin cinci ore.

Nu. Unda de şoc avea să se deplaseze prin stratosferă, unde viteza sunetului era mai mare, apoi să se propage în jos. Trei ore însemnau timp suficient. Totuşi, mi-am zis, n-ar fi trebuit să vină sub forma unui vânt tot mai puternic. Pe partea cealaltă a lumii, soarele zguduit de explozii spinteca atmosfera şi o împrăştia printre stele. Şocul ar fi trebuit să vină ca o singură bubuitură de tunet.

Preţ de-o clipă, vântul se calmă. Am alergat în josul străzii, pe trotuar, trăgând-o pe Leslie după mine. Ne-am adăpostit sub un alt intrând atunci când vântul s-a înteţit din nou. Mi s-a părut că aud o sirenă jeluindu-se ca răspuns la alarmă.

La următoarea pauză de ploale, am mers prin bălţile de pe Bulevardul Wilshire şi am ajuns la maşină. Am stat înăuntru gâfâind, aşteptând să dea căldură încălzitorul. Eram tot ud la picioare. Hainele mi se lipeau de piele.

– Cât mai durează? strigă Leslie.

– Nu ştiu! Ar trebui să mai avem timp.

– Va trebui să ne petrecem picnicul în casă!

– La tine sau la mine? La tine, am hotărât şi am pornit maşina.

V

Pe Bulevardul Wilshire, apa ajungea până la capacele roţilor maşinilor. Dezlănţuirea bruscă de grindină şi apă se transformase într-o ploaie continuă, înverşunată. În faţa noastră, fuioarele de ceaţă se ridicau până la talie, se despărţeau în vârtejuri deasupra capotei şi se destrămau în urma noastră. Vreme isterică.

Vreme de nová. Unda de şoc, de aburi supraîncălziţi, nu se produsese.

În schimb, un vânt fierbinte urla în stratosferă, turbulenţa coborând în vârtejuri pentru a forma furtuni neobişnuite la nivelul solului.

Am parcat ilegal, la nivelul de parcare superior. Am aruncat o privire la cel inferior şi am văzut că era inundat. Am deschis portbagajul şi am scos două plase grele de hârtie.

– Probabil că ne-am pierdut minţile, spuse Leslie, clătinând din cap. N-o să consumăm niciodată tot ce-am cumpărat.

– Hai să le ducem sus, oricum.

Râse.

– De ce?

– Aşa am eu chef acum. Vrei să mă ajuţi?

Am urcat la etajul al paisprezecelea cu braţele pline de cumpărături, şi tot mai rămăseseră produse în portbagaj.

– Lasă-le-acolo, rosti Leslie. Avem rumaki, sticlele de băutură şi nucile. Ce ne mai trebuie?

– Brânzeturile. Biscuiţii. Foie gras.

– Las-o baltă.

– Nu.

– Eşti nebun, îmi spuse, apoi îmi explică rar, ca să înţeleg: aburii te-ar putea omorî când cobori. Poate că nu mai avem decât câteva minute la dispoziţie, şi tu vrei mâncare pentru o săptămână. De ce?

– Aş prefera să nu-ţi spun.

– Atunci du-te!

Trânti uşa cu toată forţa.

Mersul cu liftul a fost un chin. Mă tot întrebam dacă Leslie nu avea dreptate. Vântul răcnea înăbuşit aici, în miezul clădirii. Poate că mai avea puţin şi smulgea cablurile electrice, lăsându-mă prizonier într-o cutie întunecată. Dar am ajuns teafăr până jos.

La nivelul superior, apa crescuse până la genunchi.

A doua surpriză a fost că era călduță, ca apa de baie stătută, enervantă când te bălăcești în ea. La suprafață se formau aburi purtați de vânt. Prin încăperea de beton, șuierăturile aminteau de țipetele păcătoșilor osândiți.

Urcatul a fost tot un chin. Dacă lucrul la care mă gândeam eu era împlinirea ireală a unei dorințe, dacă m-ar surprinde aburii fierbinți trimiși de o pală de vânt turbat... m-aș simți ca un idiot...

Dar ușile liftului se deschiseră, iar luminile nici măcar nu pâlpâiră.

Leslie refuză să mă lase înăuntru.

– Pleacă! strigă ea, prin ușa încuiată. Du-te și mănâncă-ți brânza și biscuiții în altă parte!

– Ai întâlnire cu altcineva?

Greșeală. N-am mai primit răspuns.

Într-un fel, o înțelegeam. Drumul în plus după pungile celelalte nu era motiv de ceartă; dar de ce a trebuit să fie? Cât putea să mai dureze relația noastră? O oră, dacă aveam noroc. De ce să bat în retragere, ca să păstrez un lucru efemer?

– N-am vrut să-ți spun, am strigat, sperând că mă poate auzi prin ușă. Vântul probabil că vuia mult mai puternic decât de partea cealaltă a ușii. S-ar putea să ne trebuiască mâncare pe o săptămână! Și un loc în care să ne ascundem!

Tăcere. M-am întrebat dacă aș putea doborî ușa cu picioarele. Mi-ar fi mai bine să aștept în hol? Până la urmă, Leslie va trebui să...

Ușa se deschise. Leslie era palidă.

– Ești crud, îmi spuse calmă.

– Nu-ți pot promite nimic. Am vrut să aștept, dar ai forțat lucrurile. M-am tot întrebat dacă a explodat Soarele.

– Ești crud. Tocmai mă obișnuiam cu ideea.

Întoarse capul spre cadrul ușii. Era obosită. O ținusem trează prea multă vreme...

– Ascultă-mă, am rugat-o. A fost totul greșit. Ar fi trebuit să vedem aurora boreală luminând pe cerul nopții de la un pol la celălalt. O undă de șoc formată din particule explodând din soare, călătorind cu viteză doar puțin mai mică decât viteza luminii, ar fi sfâșiat atmosfera ca... am fi văzut focuri albastre deasupra fiecărei clădiri! Și mai e ceva. Furtuna a venit prea încet.

Am țipat, ca să mă fac auzit peste tunete:

– O novă ar fi spintecat cerul peste jumătate de planetă. Unda de şoc s-ar fi deplasat în jurul părții neluminate a planetei şi ar fi făcut un zgomot atât de puternic, încât s-ar fi spart toate geamurile din lume deodată. Ar fi crăpat betonul şi marmura... dar, Leslie, iubito, nu asta s-a întâmplat! Aşa că am început să-mi pun întrebări.

– Atunci ce se petrece? murmură ea.

– O protuberanță. Cea mai rea...

Țipă la mine ca şi când mi-ar fi adus o acuzație:

– O protuberanță! O protuberanță solară! Crezi că Soarele s-ar putea aprinde aşa...

– Nu te enerva...

– ... că ar putea să transforme Luna şi planetele în torțe şi pe urmă să se stingă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic? Idiotule...

– Pot să intru?

Păru surprinsă. Se dădu la o parte. M-am aplecat, am luat plasele şi am intrat.

Uşile de sticlă zdrăngăniră ca şi când nişte uriaşi încercau să dea năvală în casă. Ploaia se strecura prin crăpături şi se aduna în bălți pe covor.

Am aşezat sacoşele pe tejgheaua din bucătărie. Am găsit pâine în frigider şi am pus două felii în prăjitor. Cât s-au prăjit, am deschis cutia de foie gras.

– Mi-a dispărut telescopul, spuse Leslie.

Aşa era. Trepiedul stătea singur în balcon, căzut pe-o parte.

Am desfăcut sârma de pe o sticlă de şampanie. Feliile se prăjiră, iar Leslie găsi un cuțit şi le unse cu foie gras. Am ridicat sticla lângă urechea ei, ca să-i declanşez reflexele condiționate.

Am reuşit s-o fac să zâmbească atunci când a sărit dopul.

– Ar trebui să ne delimităm teritoriul pentru picnic aici, îmi propuse. În spatele tejghelei. Mai devreme sau mai târziu, vântul tot o să dărâme uşile şi-o să împrăştie cioburile peste tot.

Era o idee bună. M-am dus în spatele tejghelei, am luat toate pernele de pe jos şi de pe canapea şi m-am întors cu ele. Ne-am făcut un cuib.

Era destul de intim. Tejgheaua măsura un metru în înălțime, ne ajungea puțin deasupra capului, iar firida era destul de lată ca să ne mişcăm coatele în voie. Pe podea, numai perne. Leslie turnă şampania în pahare

de coniac şi le umplu până la buză. Am vrut să ţin un mic toast, dar variantele erau prea multe şi toate deprimante. Am băut fără să ne urăm nimic. Apoi am aşezat paharele pe podea şi ne-am îmbrăţişat. Puteam sta aşa, privindu-ne în ochi, proptiţi unul de celălalt.

– O să murim, spuse Leslie.

– Poate că nu.

– Obişnuieşte-te cu gândul, ca mine. Uită-te la tine, tremuri de agitaţie. Ţi-e frică de moarte. N-am petrecut o noapte minunată?

– Unică. Aş fi vrut să ştiu de ea din timp, să te scot la cină.

Şase bubuituri de tunet veniră una după alta. Ca bombele într-un atac aerian.

– Şi eu, rosti, când ne-am putut auzi din nou.

– Aş fi vrut să fi ştiut din după-masa asta.

– Praline cu nuci!

– Piaţa fermierilor. Alune prăjite. Pe cine ai fi omorât, dacă ai fi avut timp?

– Era o fată în frăţia mea...

... care se făcea vinovată de rivalitate între membre, susţinea Leslie. Eu am numit un editor care se tot răzgândea. Ea, pe una din fostele mele iubite, eu, pe singurul ei iubit despre care ştiam. Ne-am distrat aşa până când n-am mai avut pe cine să spunem. Fratele meu, Mike, uitase o dată de ziua mea. Nemernicul.

Luminile pâlpâiră, se stinseră, apoi se aprinseră din nou.

Pe un ton prea nepăsător, Leslie mă întrebă:

– Chiar crezi că Soarele şi-ar putea reveni la normal?

– Ar face bine să-şi revină. Altfel, suntem morţi. Aş vrea să vedem planeta Jupiter.

– La naiba, răspunde-mi! Crezi că a fost o protuberanţă?

– Da.

– De ce?

– Stelele pitice galbene nu se transformă în nove.

– Dar dacă a noastră s-a transformat?

– Astronomii ştiu foarte multe despre nove. Mai multe decât ai bănui. Ştiu cu luni de zile înainte când se vor produce. Soarele este o pitică galbenă din clasa G. Stelele din clasa G nu se transformă în nove. Mai întâi trebuie să treacă de secvenţa principală, iar asta durează milioane de ani.

Îmi trase un pumn în spate, în joacă. Stăteam tâmplă în tâmplă; nu-i vedeam fața.

– Nu vreau să te cred. Nu îndrăznesc. Stan, așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. De unde știi ce-o să fie mai departe?

– Ba s-a mai întâmplat.

– Ce? Nu cred. Ne-am fi amintit.

– Mai ții minte prima aselenizare? Aldrin și Armstrong?

– Bineînțeles. Am urmărit-o la Petrecerea de Aselenizare de la Earl's.

– Au aterizat pe porțiunea cea mai vastă și mai netedă pe care au găsit-o. S-au filmat țopăind pe Lună câteva ore, au trimis filmările pe Pământ, au făcut o mulțime de fotografii foarte clare, au lăsat urme de pași adânci peste tot. Și s-au întors acasă cu un pumn de roci. Mai ții minte? Oamenii au zis că au făcut un drum tare lung ca să vină înapoi numai cu niște pietre. Dar primul lucru pe care l-a observat toată lumea a fost că pietrele erau pe jumătate topite. Cândva, în trecut, să zicem în ultima sută de mii de ani – o cifră precisă nu se poate da – Soarele s-a aprins. Nu a rămas fierbinte destul ca să lase urme pe Pământ. Dar Luna nu are o atmosferă care s-o protejeze. Toate rocile s-au topit pe o parte a ei.

Aerul era cald și umed. Mi-am scos haina, grea din cauză că o udase ploaia. Am scotocit după țigări și chibrituri, le-am scos, mi-am aprins o țigară și am suflat fumul pe lângă urechea lui Leslie.

– Ne-am fi amintit de asta. Imposibil să fi fost așa de grav.

– Nu sunt așa sigur. Dacă s-a întâmplat deasupra Pacificului? Nenorocirea n-ar fi fost foarte mare. Sau deasupra continentelor americane. Ar fi sterilizat câteva plante și animale și ar fi incendiat multe hectare de păduri, dar cine și-ar fi dat seama? Soarele este o stea variabilă patru la sută. Poate puțin mai mult, din când în când.

Un obiect se zgudui în dormitor. Să fi fost fereastra? Am simțit o adiere rece, iar furtuna urlă și mai puternic.

– Înseamnă că putem supraviețui și de data asta, conchise Leslie, șovăitoare.

– Cred că ai pus punctul pe i. Skol![1]

Am luat paharul și am băut îndelung. Era trecut de trei dimineața, iar uraganul ne bătea la ușă.

---

[1] *Noroc*, în limbile scandinave (n. tr.).

– Păi, atunci n-ar trebui să luăm măsuri?

– Asta şi facem.

– Să încercăm să urcăm pe dealuri! Stan, o să vină potopul!

– Poţi să fii sigură că o să vină, dar apa nu se va ridica atât de sus. Până la etajul al paisprezecelea. Ascultă, am răsucit problema pe toate părţile. Ne aflăm într-o clădire construită astfel încât să reziste la cutremure. Tu însăţi mi-ai spus-o. Ar fi nevoie de un fenomen mult mai puternic decât uraganul ca s-o dărâme. Cât priveşte urcatul pe dealuri, te întreb: care dealuri? Nu am răzbate prea departe în noaptea asta, nu pe nişte străzi deja inundate. Să zicem că am ajunge până la Munţii Santa Monica. Şi după aceea? Se vor produce alunecări de teren. Regiunea aceea nu va rezista la prăpădul care va veni. Flacăra probabil că a fiert destulă apă cât să se formeze un ocean întreg. Va ploua patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi! Iubito, aici e cel mai sigur loc în care am fi putut ajunge în noaptea asta.

– Şi dacă se topesc calotele polare?

– Mda... Păi, suntem la o înălţime destul de mare, chiar dacă se topesc. Hei, poate că ultima protuberanţă a fost cea care a provocat Potopul pe vremea lui Noe. Poate se întâmplă din nou. Bag mâna în foc că nu mai există loc pe Pământ care să nu fie bătut de uragane. Acele două uragane, care se rotesc unul în sens opus celuilalt, până acum probabil că s-au risipit în sute de vijelii mai mici...

Glasvandurile explodară, iar bucăţile de sticlă căzură spre interior. Ne-am ferit de ele. Vântul şuiera deasupra noastră şi azvârlea spre noi stropi de ploaie şi cioburi.

– Măcar avem mâncare bună! am strigat. Dacă inundaţiile ne exilează aici, o să putem rezista până se retrag apele!

– Dar, dacă se ia curentul, nu putem găti! Şi frigiderul...

– O sa gătim tot ce putem. Fierbem ouăle tari...

Vântul vâjâia în jurul nostru. N-am mai încercat să vorbesc.

O rafală caldă de ploaie lovi orizontal şi ne udă din cap până-n picioare. Să gătesc în toiul unui uragan? Sugerasem o prostie. Aşteptasem prea mult. Vântul ar arunca apa fiartă peste noi, dacă am încerca. Sau untură încinsă...

Leslie ţipă:

– Va trebui să folosim cuptorul!

Bineînţeles. Cuptorul nu avea cum să cadă peste noi.

L-am setat la 400° şi am pus ouăle înăuntru, într-o cratiţă cu apă. Am scos toată carnea din sertarul congelatorului şi am înghesuit-o pe o tigaie. Două cotlete le-am pus într-o oală. Legumele puteam să le mâncăm şi crude.

Altceva ce mai trebuia făcut? Am încercat să mă gândesc.

Apă. Dacă se lua curentul, probabil că n-am mai fi avut nici apă şi nici telefonul n-ar fi funcţionat. Am deschis robinetul de la chiuvetă şi am început să umplu diverse recipiente: oale cu capac, filtrul mare de cafea pe care Leslie îl folosea la petreceri, găleata de spălat.

Era clar că mă considera nebun, dar nu mă bazam pe ploaie ca sursă de apă; nu o puteam controla.

Zgomotul. Deja nu mai încercam să-l acoperim cu glasurile noastre. Peste patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, aveam să fim cu desăvârşire surzi. Vată? Prea târziu să mai ajungem la baie?

Prosoape de hârtie! Am rupt câteva şi am făcut dopuri de urechi.

Instalaţiile sanitare? Încă un motiv pentru care am ales apartamentul lui Leslie, şi nu al meu. Când se stricau, aveam la dispoziţie balconul.

Iar dacă apa trecea de etajul al paisprezecelea, ne rămânea acoperişul.

Douăzeci de etaje. Dacă trecea şi de ele, foarte puţini oameni ar mai rămâne după retragerea lor.

Şi dacă soarele devenise, totuşi, o novă?

Am tras-o pe Leslie mai aproape de mine şi mi-am aprins o ţigară cu o mână. Toate planurile s-ar fi dus pe apa sâmbetei, dacă era vorba de o novă. Dar tot mi-aş fi făcut planuri, orice-ar fi fost. Nu renunţi la ele doar pentru că nu mai ai nicio speranţă.

Iar când uraganul avea să se transforme în abur viu, ne puteam duce în balcon. În cea mai mare viteză şi sărind peste balustradă. Mai bine aşa, decât să ardem de vii. Dar nu era momentul să pomenesc de aşa ceva. Oricum, Leslie trebuie să se fi gândit şi singură la varianta asta.

Curentul s-a luat pe la patru dimineaţa. Am oprit cuptorul, în caz că revenea. Intenţionam să-l las o oră să se răcească şi după aceea să pun toată mâncarea în pungi etanşe.

Leslie dormea în braţele mele, stând în capul oaselor. Cum putea să doarmă, când nu ştia nimic sigur? I-am îndesat perne la spate, ca să stea comodă.

O vreme, m-am întins şi eu cu faţa în sus, fumând, urmărind umbrele desenate de fulger pe tavan. Mâncaserăm tot foie gras-ul şi băuserăm o sticlă de şampanie. Am vrut să deschid coniacul, dar m-am răzgândit, cu regret.

S-a scurs un timp îndelungat. Nu mai ştiu la ce m-am gândit. N-am dormit, dar mintea sigur mi se moleşise. Mi-am dat seama doar treptat că tavanul, printre sclipirile fulgerelor, devenise gri.

M-am răsucit pe-o parte, încet, ud leoarcă. Totul mustea de apă. Ceasul meu arăta nouă şi jumătate.

M-am târât în jurul tejghelei, până în camera de zi. Ignorasem zgomotele furtunii atât de mult, încât a fost nevoie să mă biciuiască ploaia peste faţă ca să-mi aduc aminte de ele.

Eram în toiul unui uragan. Dar o lumină gri-cărbune se strecura printre norii negri.

Aşadar, nu greşisem când păstrasem coniacul. Inundaţii, furtuni, radiaţii puternice, incendii stârnite de protuberanţă – dacă dezastrul îşi încasase porţia de nenorociri imaginată de mine, atunci banii aveau să-şi piardă valoarea. Ne trebuiau produse pentru schimburi.

Îmi era foame. Am mâncat două ouă şi nişte bacon – cald încă – şi am pus alimentele la păstrare. Aveam hrană pentru o săptămână, poate... dar n-am fi mâncat sănătos. Poate făceam schimburi cu alţii. Ne aflam într-o clădire mare. Probabil că unele apartamente erau goale şi puteam scotoci în ele după supe sau alte alimente la conservă. Şi erau şi sinistraţi la etajele inferioare, dacă apele se ridicau sus de tot...

La naiba! Ratasem o nouă. Viaţa se desfăşurase cu o simplitate exemplară cu o seară înainte. Acum, însă...

Oare aveam medicamente? Locuiau medici în bloc? Ne păştea dizenteria şi alte molime. Şi foametea. Era un supermarket în apropiere. Găseam oare echipament pentru scufundări în clădire?

Dar mai întâi voiam să dorm. Puteam explora clădirea şi mai târziu. Lumina căpătase o nuanţă cenuşie mai deschisă. Situaţia urma să se înrăutăţească mult, foarte mult. M-am gândit la radiaţiile care probabil acopereau partea cealaltă a lumii şi m-am întrebat dacă copiii noştri aveau să colonizeze Europa, Asia sau Africa.

Larry Niven – Inconstant Moon – 1973,
traducere de Antuza Genescu

Flash Point

Gardner Dozois

(...) Fusese construit de Moartea Neagră, un arhitect haotic, dar genial. Moartea Neagră îi mâncase pe oamenii aceia şi le scuipase oasele, nepăsătoare şi indolentă ca un om care roade oase de pui la un picnic. (...)

BEN JACOBS se întorcea la Skowhegan când văzu maşina abandonată. Era parcată pe o prelungire izolată a unui drum secundar dintre North Anson şi Madison, cățărată oblic pe acostament.

„Iar puştanii ăştia", îşi spuse Jacobs mai întâi – alți țigani nomazi care năpăstuiau statul în fiecare vară, până când îi goneau spre sud rafalele şfichiuitoare ale primei furtuni dinspre nord-est. Probabil că țineau de şatra aceea întinsă, pripăşită mai jos, lângă Norridgewock, gândi el, pe urmă apăsă pe accelerație. Deja se săturase până peste cap de venetici în vara aceea şi nu era nici măcar sfârşitul lui august. Apoi se uită mai atent la maşină şi reduse iarăşi viteza. Era prea mare, prea nouă ca să fie a unor puştani. Schimbă în viteza a doua, simțind cum se cutremură camioneta lui hodorogită. Maşina abandonată era una scumpă, sigur nu aparținea nimănui pe o rază de 30 de kilometri. Nu circula nimeni cu o maşină de oraş pe drumurile din porțiunea aceea gâtuită dintre păduri, iar pe autostradă nu se putea merge la nesfârşit. Mîji ochii, ca să vadă mai bine. Ce număr avea? „O faci din nou", îşi zise dintr-odată, cu amărăciune. Era un tip curios ca o coțofană şi, educat să-şi vadă numai de treburile sale, considera asta un viciu. Poate că maşina fusese furată. Ar fi fost posibil, nu? insistă el, găsindu-şi argumente. Poate că fusese folosită la un jaf şi pe urmă abandonată, ca automobilul acela implicat în jaful băncii din Farmington. Se întâmpla tot timpul.

„Nici măcar pe tine nu te mai poți păcăli", îşi spuse. Zâmbi larg şi cedă impulsului. Îşi mută rabla pe banda de urgență, hurducăi peste o groapă, încetini şi opri brusc, la câțiva metri în spatele maşinii. Opri şi motorul.

Liniştea îl înghiți într-o clipă. Densă şi impenetrabilă, se revărsa odată cu zorii, umplând lumea aşa cum umple ceara fierbinte un mulaj. Îl îneca, îi stăpânea fiecare celulă din corp. Aproape că îl îngrozea.

Jacobs ezită, ridică din umeri, apoi coborî din cabină. Afară era mai bine – tot linişte, dar nu atât de nefirească. Vântul suspina printre

molizi, un zgomot îndepărtat, însă bine-venit, pe care îl cunoştea de-o viaţă. Un sturz scotea ciripituri matinale, slabe, dar distincte. Iar în depărtare bâzâia o albină uriaşă sau o muscă-mare somnoroasă – probabil un avion uşor, care zbura spre aeroportul din Norridgewock. Toate sunetele acelea erau familiare şi liniştitoare. „Devin agitat, atâta tot", se gândi, „îmbătrânesc şi mă sperii repede".

Cu toate astea, înaintă cu multă prudenţă spre maşină, atingând pământul cu toată talpa, încetişor, aşa cum făcea pe vremea când patrula în 'Nam, cu mai mulţi ani în urmă decât îşi amintea. Îl ardeau degetele şi, după câţiva metri, îşi dădu seama că dorea să-şi fi adus cu el vechea puşcă de vânătoare. Se strâmbă iritat la gândul acela, dar dorinţa îl asalta cu încăpăţânare, până când ajunse destul de aproape ca să vadă înăuntrul maşinii parcate.

Era goală.

„Prost bătrân", rosti el, mâhnit.

Pufnind cu dispreţ faţă de sine, dădu ocol maşinii, uitându-se cu ochi mijiţi pe geamuri. Zări urme de derapaj pe pietrişul benzii de urgenţă, dar nu adânci – maşina nu circulase cu viteză când lovise acostamentul; probabil că mersese în zigzag, scăpată de sub control, fără să apese nimeni pe acceleraţie. Capota şi bara de protecţie nu fuseseră avariate; automobilul alunecase şi se oprise în taluzul scund, nu se ciocnise de el. Niciun cauciuc nu se dezumflase. „E în pădure, s-a dus să se uşureze", bănui Jacobs. „Prostul dracului, nici nu şi-a aprins luminile de avarie. Poate l-a lăsat bateria sau i s-a format un dop în conducta de benzină, cine ştie ce-o fi păţit şi-a plecat pe jos, să caute o staţie de benzină. Dar tot ar fi trebuit s-o semnalizeze cumva", mormăi Jacobs. Turiştii se rătăceau întotdeauna pe viscol. Probabil că zăpăcitul ăsta nici nu avea la el steguleţe sau rachete semnalizatoare.

Portiera şoferului era larg deschisă. Lângă ea, pe pietriş, o păpuşă de plastic, cu faţa în jos. Jacobs nu-şi putu explica fiorul care-l trecu atunci, spaima care-l cuprinse şi-l zgudui până când aproape că i se făcu rău. Îngheţat de frică, se aplecă şi-şi vârî capul înăuntru. Simţi un miros amar, de ceapă, de metal fierbinte. Un strat de cenuşă gros de câţiva centimetri acoperea scaunul din faţă şi podeaua. Scrumul se scurgea într-un firicel pe jos, peste pragul maşinii, şi se aduna în jurul picioarelor de plastic ale păpuşii. Jacobs atinse şovăitor cenuşa – era lipicioasă şi alunecoasă, ca săpunul. În ciuda soarelui care bătea pieziş în maşină şi încălzea

tapiseria, simţi scrumul rece, ca de gheaţă. Deasupra scaunului din faţă, tavanul de pânză se murdărise uşor de funingine – îl zgârie cu unghia –, dar alte urme de incendiu nu descoperi. Un morman de haine zăcea pe cenuşa de pe banchetă: nişte pantaloni bărbăteşti, un sacou sport, un sutien, încă o pereche de pantaloni, o rochie de fetiţă, în culori aprinse – toate intacte. Mai multe persoane. „Sunt în pădure, să se uşureze", îşi repetă Jacobs, prosteşte. Gol-goluţi.

Pe bord se aflau un Nikon SI de 35 mm, cu obiectiv pentru fotografiere la distanţă, şi un Leicaflex. În buzunarul de la şold al pantalonilor bărbăteşti găsi un portofel cu peste 50 de dolari şi multe cărţi de credit. Îl puse înapoi. Nici măcar un turist nu era atât de prost, încât să plece şi să-şi lase lucrurile într-o maşină descuiată.

Îşi îndreptă spatele şi îl străbătu un nou fior – frigul zilei, rece ca moartea. Acum chiar era speriat. Fără să ştie de ce, împinse păpuşa cu piciorul afară din grămada de cenuşă, apoi se cutremură. „Hei!" strigă cât putu de tare, dar îi răspunse numai un ecou distant şi şters, din pădure. Unde dracu' plecaseră?

Dintr-odată, îl copleşi oboseala. Ieşise din casă înainte de-a se lumina de ziuă, într-o scurtă excursie la Kingfield şi Carrabassett, iar acum se resimţea. Poate că de-asta se şi speria din nimic. „Îmbătrâneşti, nu mai sunt de tine rahaturile-astea. De când nu ţi-ai mai luat concediu?" Deschise gura şi vru să strige din nou, dar se răzgândi, tulburat. Rămase pe loc un moment, tot gândindu-se ce să facă, apoi se întoarse la camionetă, adus de spate şi şchiopătând. Bucata de şrapnel din picior îl necăjea din nou.

Conduse un kilometru şi jumătate pe autostradă, până la un popas. Spera să-i găsească acolo pe proprietarii maşinii, aşteptând să vină un camion să-i tracteze, însă popasul era pustiu. Aruncă o privire în closetul construit din lemn şi piatră şi descoperi că adăposteşte doar nişte nori zumzăitori de muşte mari, albastre şi negre. Nimic altceva. Scuturâ din umeri. Văzu un telefon public pe un stâlp de lângă mesele pentru picnic. Sună la biroul şerifului din Skowhegan. Din păcate, îi răspunse Abner Jackman, iar lui Jacobs îi trebuiră zece minute exasperante ca să-i trezească interesul.

– Dacă au plecat, spuse Jacobs în silă, atunci au plecat fără haine.

Zumzumzumbâz, veni răspunsul.

– Cu un copil după ei? întrebă Jacobs.

Bâzbâzbâzum.

– Îhî. Stau acolo până apari.

Apoi închise. „Rahatul dracului", mormăi. O să-şi piardă toată dimineaţa.

Şeriful Joe Riddick veni peste o oră. Era un tip îndesat, turtit din lateral, parcă tăiat dintr-un bloc de granit, umerii la fel de laţi ca şoldurile, capul şi maxilarul pătrăţos, ieşit ameninţător în afară din trupul ca un monolit, fără gât. Semăna cu o ţestoasă bătrână şi arţăgoasă: urâtă, murdară de noroi, puternică. Avea părul alb ca zăpada, ochi injectaţi şi răutăcioşi. Îi aruncă lui Jacobs o căutătură cruntă din ochii roşii, cu pupile mici. Părea pus pe harţă.

– Bună dimineaţa, îl salută Jacobs, pe un ton rece.

– 'Neaţa, mormăi Riddick. Îmi zici şi mie despre ce-i vorba?

Jacobs îl puse la curent. Când termină, Riddick pufni şi-şi trecu degetele prin părul alb, tuns perie.

– Un tembel cu maşină scumpă, mai mult ca sigur, zise scârbit, scuturând uşor din cap. O-kay, continuă, dintr-odată formal şi băţos. Dacă o să fie ceva grav, s-ar putea să te chemăm ca martor. Ai priceput? Bine.

Se uită la ceas.

– În regulă. Îi aşteptăm pe cei de la poliţia statală. Nu cred că mai e nevoie de tine.

Chipul lui Riddick era aspru, rece şi nesimţitor, parcă modelat în plumb. Îl ţintui pe Jacobs din priviri. Avea ochii asemenea unor bile opace.

– La revedere, rosti şeriful.

Peste douăzeci de minute, Jacobs trecu pe lângă un mic indicator semeţ, ridicat de Camera de Comerţ din Skowhegan. CASA CELUI MAI MARE INDIAN SCULPTAT ÎN LEMN DIN LUME! Zâmbi. Skowhegan se dezvoltase mult în ultimul deceniu, dar tot un oraş mic rămânea. Rezistase tentaţiei moderne pentru zgârie-nori, dar se extinsese, răspândindu-se de-a lungul malurilor râului Kennebec, în ambele sensuri. Jacobs parcă în faţa unei vitrine întunecate şi murdare de pe Water Street, în centrul oraşului. Firma din vitrină anunţa laconic: MÂNCARE. Noaptea, lucea roşu aprins. Era a unei afaceri care începuse cu un Expres Colonial, cu bufet şi decor rustic pitoresc, şi se încheia, după douăzeci de ani şi trei recesiuni, cu o sală de mese mizeră, cu afişe de filme pe pereţi, deţinută şi condusă de Wilbur şi Myna Phipps, un cuplu vesel şi inseparabil, amândoi aproape de şaptezeci de ani. Înăuntru era cald şi aglomerat

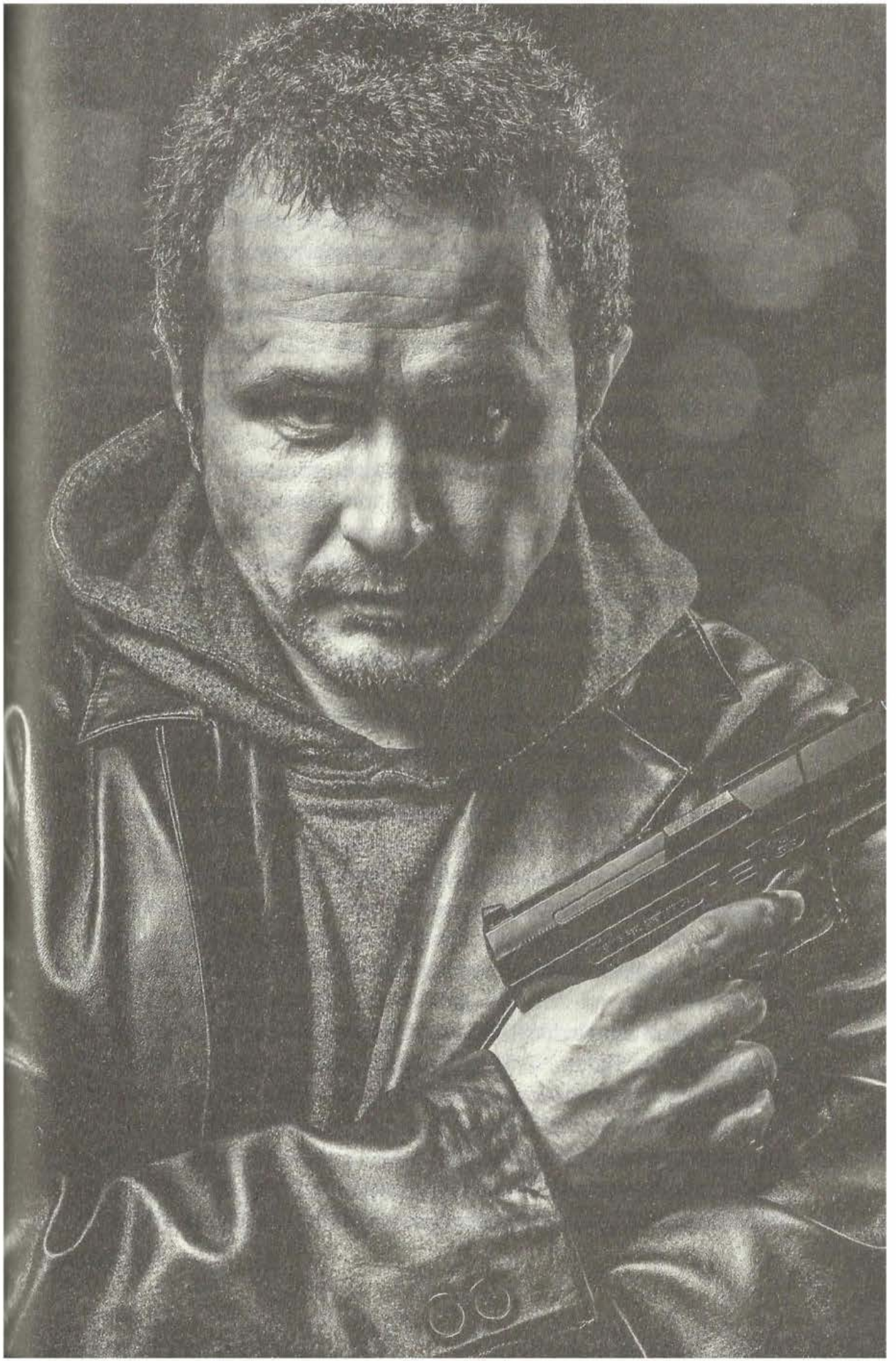

– localul avea mulți clienți regulați și majoritatea așteptau prânzul. Jacobs îl văzu pe Will Sussmann la tejghea, înghesuit între un vas de sticlă plin cu gogoși și spatele ieșit în afară al percolatorului.

Sussmann – redactor angajat al ziarului „Inquirer" din Skowhegan și colaborator regulat la un cotidian renumit din Bangor – îi ținuse un loc, îngrămădindu-și pălăria, haina și servieta pe taburetul de lângă el. Nu că i-ar fi fost în mod special mai greu să găsească unde să se așeze. Până și Jacobs, al cărui tată se mutase în Skowhegan din Bangor când el avea trei ani, era privit cu o oarecare suspiciune de către băștinași. Sussmann, venetic și „străin", pe deasupra, avea ghinion curat; locuia acolo numai de zece ani, care în niciun caz nu erau suficienți ca să încline cât de cât balanța în favoarea lui.

Sussmann își luă calabalâcul de pe taburet. Jacobs se așeză și începu să-i povestească despre mașină. Sussmann îi spuse că era ciudat.

– N-o să scoatem nimic de la Riddick, rosti el, atacând o stivă de clătite. Mă urăște de când l-am acuzat că i-a caftit pe copiii ăia de țigan, vara trecută, când l-a băgat pe unul dintre ei în spital. L-ar fi costat slujba, numai că mai-marii lui i-au susținut cu tărie pe „ofițerii lor care se dedică legii trup și suflet" în sezonul acela. Totuși, reputația lui în oraș a avut de suferit.

– Nu tolerăm așa ceva prin părțile astea, vorbi Jacobs, îndârjit. La dracu', Will, copiii ăia sunt o pacoste, e-adevărat, dar...

„Dar nu prin părțile astea", continuă el fraza, pentru sine. „Există niște limite." Era surprins de cât de hotărât și înverșunat reacționa.

– Aici nu-i Alabama, adăugă.

– Ba s-ar putea să fie, cu Riddick ăsta pe-aici. Tot ce știe el despre aplicarea legii e să-i ducă la beci pe toți cei pe care nu-i înghite și să-i bată până le sună apa-n cap. Sussmann oftă. În orice caz, nu s-ar opri nici să facă pipi pe capul meu dacă ar vedea că mi-a luat foc pălăria, asta-i sigur. Bine că mi-am găsit alte surse de informații.

Jed Everett intră în local când Jacobs comanda cafea. Era un bărbat costeliv, cadaveric, cu nas lung și păr care încărunțea repede. Dacă-l așezai lângă Sussmann, care era scund și rotofei, arătau ca Stan și Bran. La 48 de ani – Everett era cu vreo doi ani mai în vârstă decât Jacobs, iar Sussmann cu vreo doi ani mai tânăr decât el – era considerat scandalos de tânăr ca să fie doctor într-un oraș mic, mai ales un generalist. Dar bătrânul doctorul Barlow murise de atac cerebral cu trei ani în urmă,

lăsându-l pe partenerul său în loc. Aşa că locuitorii se pricopsiseră cu Everett.

Unul din clienţii obişnuiţi se ridicase de la tejghea, lăsând un loc liber lângă Jacobs. Doctorul nici nu apucă să se aşeze bine, că şi începu să vorbească. Era un tip nervos, plin de energie, căruia îi plăcea să se agite, să facă gălăgie şi să se plângă, dar amabil şi bine-intenţionat, incapabil să facă vreun rău, ca şi când ar fi avut un buton de volum pe care cineva îl dăduse la minimum.

– Ce mai dimineaţă! exclamă el. Doamne Isuse Christoase! – iartă-mă, Myna, şi dă-mi, te rog, o cafea neagră – jur că-i o chestie psihosomatică. Pe Dumnezeul meu, domnilor, e un caz de trecut în analele medicinei, femeia asta scoate toate tâmpeniile alea din capul ei numai ca să se amuze, să n-am parte s-ajung în rai, să-nţepenesc dacă nu-i aşa. E absolut psihosomatic.

– A învăţat un cuvânt nou, remarcă Sussmann.

– Dacă ţi-ai pierde şi tu tot atât timp cu prostia asta cât îmi pierd eu, rosti Everett nervos, n-ai mai vorbi aşa, ascultă-mă pe mine. Ce carne ai azi, Myna? Cum sunt cotletele, bune de ceva? Bine, pune şi nişte legume lângă el, te rog. Bine? A, şi nişte cartofi fripţi, dacă mă gândesc mai bine. Dacă ai.

– Cine te-a supărat aşa? îl întrebă Jacobs, prietenos.

– O ştii pe bătrâna doamnă Crawford? Hă? Aia care stă pe Insulă, e văduvă şi plină de bani? Până acum, de trei ori am diagnosticat-o cu cancer, grav, dar operabil, şi de trei ori am trimis-o la Augusta să se opereze, dar de fiecare dată când au pus-o pe masă şi-au deschis-o n-au găsit nimic, niciun afurisit de cancer, băbătia-i zdravănă ca un porc premiat. Remisie spontană. E psihosomatic, nu mai pricep nimic, îs lămurit buştean. De trei ori la rând? Mi se duce dracului reputaţia. Acuma crede că are ulcer. Sper să-i cedeze un rinichi când trece strada. Mulţumesc, Myna. Îmi mai dai o cafea?

Sorbi din cafea când o primi şi-şi luă o mină mai meditativă.

– Sigur, cred că am văzut multe cazuri dintr-astea, cred, zic, pentru că e greu să demonstrezi ceva când sunt terminale. Nu m-ar mira dacă mulţi dintre ăia care suferă de cancer – sau de multe alte boli, dacă-i vorba pe-aşa – s-ar duce pe nepusă masă. Fără o cauză fizică, pur şi simplu se satură de trăit, ceva se ofileşte înăuntrul lor, organismul lor renunţă să-i mai apere şi îi doboară ori una, ori alta. Ajung să se aprindă

uşor, ca iasca. Cei mai mulţi nu se răzgândesc la jumătatea drumului, ca scroafa aia bătrână.

Wilbur Phipps, care-l asculta proptit de tejghea, fu de părere că leacurile produse de ştiinţa medicală modernă nu erau nici pe jumătate la fel de bune ca bătrâna cataplasmă cu muştar. Everett se inflamă imediat.

– Dar ai încercat-o vreodată? îl întrebă Phipps.

– Nu, şi nici n-am de gând, ferească Dumnezeu!

Jacobs se întoarse către Sussmann:

– Pe unde-ai umblat aşa de dimineaţă? Nu-ţi stă-n obicei să te scoli din pat înainte de amiază.

– Până la Fabrică. La West Mills.

– Ce s-a întâmplat? Altă audiere?

– Da. N-a ţinut – n-o să fie închisă.

– N-o să fie închisă niciodată, spuse Jacobs. Au prea mulţi bani şi prea mulţi prieteni în Augusta. Consiliul n-o să se atingă de ei.

– Eu nu cred asta, vorbi Sussmann.

Jacobs mârâi şi sorbi din cafea.

– Christos mi-e martor, rosti Everett, ambalându-se, n-am să vă înţeleg niciodată, nici de-o fi să trăiesc două sute de ani, nici de-o fi să ajung aşa de bătrân, încât să-mi atârne curul şi să trebuiască să-l trag după mine într-un căruţ. Jur în faţa lui Dumnezeu. Unii dintre voi n-au nici în ce să se pişe. Atâta sunteţi de săraci, că n-aveţi bani nici de-o aspirină, ca să nu mai zic, ca să nu mai zic că nu v-aţi plătit doctorul de jumă' de milion de ani încoace, dar vă duceţi într-un târg de ţărănoi uitat de Dumnezeu, în care n-ai loc nici să te-nvârteşti cu calul, şi mergeţi la un doctor fără licenţă, un nenorocit de vraci din fundul lumii, un şarlatan absolut, şi plătiţi până vă iese pe nas ca să vă asalteze vraciul ăla cu licori şi cataplasme din cine ştie ce ierburi şi să vă pună lipitori pe cur, probabil...

Jacobs pierdu şirul conversaţiei. Studie o albină care fojgăia pe marginea de ghips a vitrinei, scăldându-se în lumina densă şi prăfuită a soarelui, căutând o cale de ieşire. Se simţi amorţit, rupt de realitate. Oamenii din jurul lui arătau din ce în ce mai ciudat. Constată că trebuia să facă un efort de voinţă ca să-i recunoască pe toţi, chiar şi pe Sussmann şi Everett. I se făcu frică. Erau oameni pe care îi vedea în fiecare zi. Unii dintre ei nici nu-i plăceau – nu aşa cum se gândeau locuitorii din marile

oraşe că le place de cineva –, însă erau toţi vecinii lui. Aparţineau de locul acesta, făceau parte din existenţa lui, şi lucrul ăsta năştea o intimitate proprie, specială. Astăzi însă începea să-i vadă cu ochii unui tip intolerant şi sofisticat de la oraş: erau şterşi, provinciali, căzuţi într-o toropeală din care nu se puteau smulge, mascată în obicei şi rutină. Nu că n-ar fi fost adevărat, într-un fel, dar îşi forma despre ei o imagine unilaterală, care ignora o seamă de virtuţi, compensaţii şi fapte bune. Totuşi, aşa îi vedea el acum. Nişte intruşi. Nişte străini.

Distras, Jacobs văzu că Everett şi Sussmann se pregăteau să plece.

– Cei obosiţi n-au vreme de odihnă, spuse Everett, iar Jacobs se pomeni că dă, inconştient, aprobator din cap.

Copleşit de un val brusc de singurătate, îi invită pe amândoi să ia cina la el acasă în seara aceea. Acceptară, Everett precizând că trebuia să afle ce planuri făcuse nevastă-sa. Apoi plecară, iar Jacobs se trezi singur la tejghea.

Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă şi el la treabă; avea de ridicat ceva şi de făcut o livrare. Dar se simţea foarte istovit, prea slăbit şi greoi ca să se mişte, ca şi când un animal mic i-ar fi săpat galerii prin corp şi i-ar fi ros oasele, ca şi cum ar fi fost ologit fără să-şi dea seama. Dădu vina pe foame; se extenua, aşa cum îi spusese Carol că avea să facă într-o zi. Aşa că îşi comandă cuminte un chili.

Mâncarea era un amestec mocirlos, amorf, fără gust şi mai mult rece decât cald. Ducea lingura la gură fără niciun chef.

Cei obosiţi n-au vreme de odihnă.

– Ştii după ce mă dădeam în vânt când eram mic? îl întrebă dintr-odată pe Wilbur Phipps. După plute. Le încropeam din scânduri şi foi de tablă vechi şi din orice resturi de materiale îmi cădeau la mână, cerşind funie şi cuie cu care să le prind la un loc. Apoi îmi rupeam spatele ca să le târăsc la Kennebec. Şi ştii ceva? Întotdeauna se scufundau. De fiecare dată.

– Serios? zise Wilbur Phipps.

Jacobs împinse la o parte vasul cu chiliul mucilaginos şi se ridică. Cuprins de nelinişte, merse la Dave Lucas, paznicul de vânătoare, care bea bere şi vorbea într-un cerc de oameni:

– ... câinii vor fi sfârşitul căprioarelor în locurile astea, v-o jur. Şi nu vorbesc de coioţi, ci de animalele alea domestice. Păi, nu se-ntâmplă aşa în fiecare iarnă? Căprioarele moarte de foame n-au nicio şansă în faţa dulăilor îmbuibaţi şi odihniţi. Dacă nu le omoară imediat, le hăituiesc

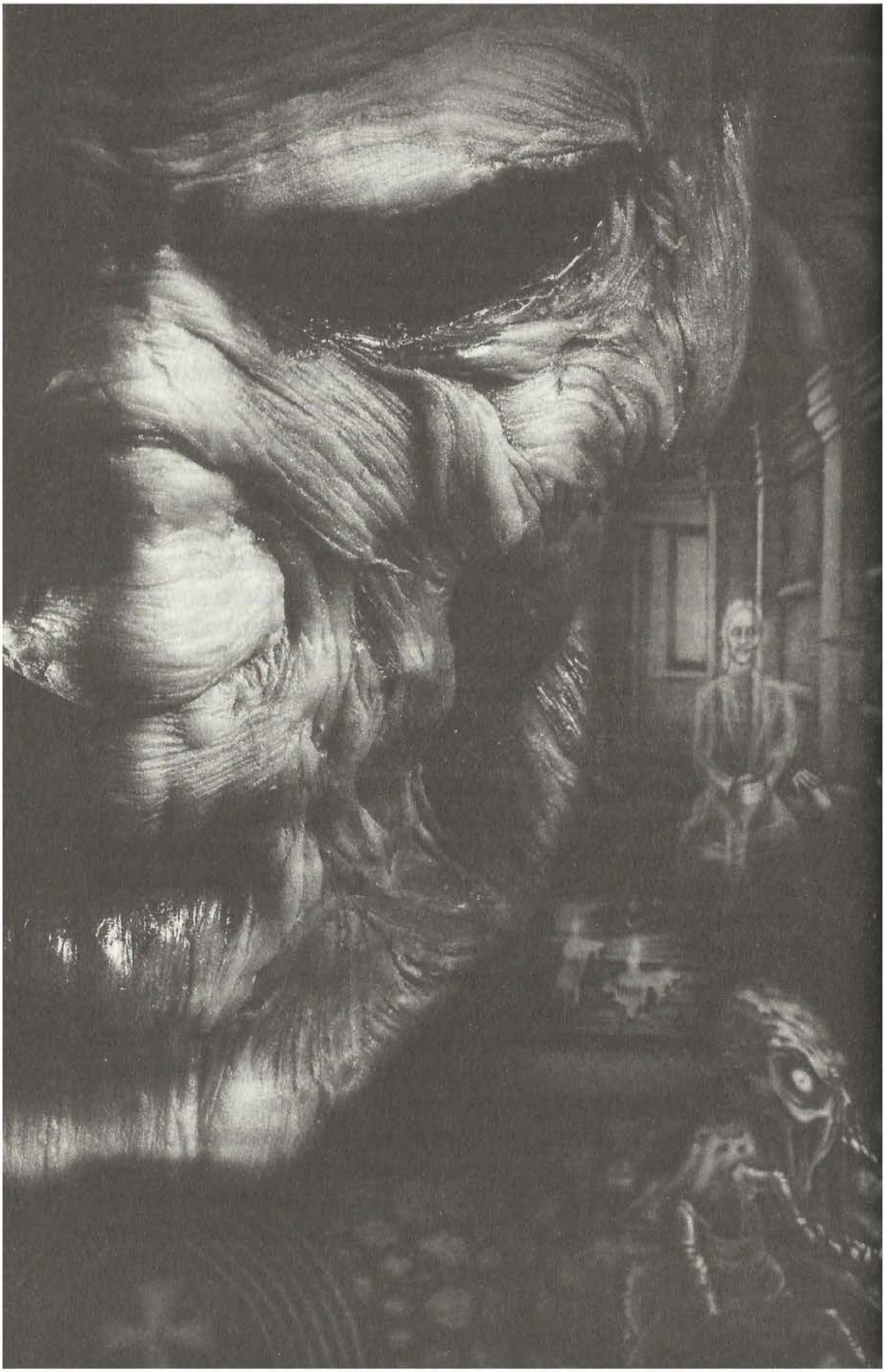

până mor şi nici măcar nu le mănâncă. Le gonesc din ascunzişurile lor din pădure şi le urmăresc până fac pneumonie. Le hărţuiesc pe apă şi pe gheaţa subţire, până se îneacă. Mai ţineţi minte anul trecut căprioara aia pe care a gonit-o dulăul pe gheaţă? Şi-a rupt ambele picioare din faţă şi a trebuit să merg eu s-o împuşc, nenorocita de ea. Cu atâţia câini şi vânători de noapte câţi s-au adunat pe-aici în ultima vreme, n-o să rămână picior de căprioară în ţinutul ăsta...

Jacobs se îndepărtă, trecu pe lângă masa la care Abner Jackman turna ketchup peste o omletă şi discuta despre comunism cu Steve Girard, pompier voluntar şi membru al Ordinului Elanilor, şi cu Allen Ewing, poştaş, care avea un fiu în marină, în Bolivia...

– ... dacă-i laşi să câştige acolo, vorbi Jackman pe nas, până la urmă o să ne trezim cu ei pe capul nostru, ascultaţi-mă pe mine. Şi-atunci n-o să-i mai putem opri. Şi mai bine-ţi zbori creierii decât să trăieşti sub Roşii, să nu vă închipuiţi altceva.

Răsuci dopul pe sticla de ketchup şi ridică ochii tocmai la timp ca să-l vadă pe Jacobs că vrea să plece.

– Ben! strigă Jackman, apucându-l de cot. Ia spune-le tu, că ştii mai bine.

Îi rânji lui Jacobs – un bărbat deşirat, cu încheieturile slăbite şi cu faţa căzută.

– Băieţi, el poate să vă spună cum e să fii într-o ţară ocupată de comunişti, ce le fac ei tuturor. Ai fost în 'Nam în tinereţe, nu-i aşa?

– Da...

După o pauză, Jackman continuă:

– Nu tre' să te superi, Ben, rosti el, scâncit. N-am vrut să-ţi fac rău. N-am vrut nimic.

– Las-o baltă, îi zise Jacobs şi părăsi localul.

Dave Lucas îl ajunse din urmă chiar în faţa uşii. Era scundac, cu părul de culoarea metalului, cu vreo şapte ani mai în vârstă decât Jacobs.

– Ştii, Ben, Abner chiar nu vrea să facă rău.

Lucas zâmbi amărât. Fiul său fusese ucis cu un an înainte, în retragerea din La Paz.

– Numai că nu-i prea deştept, atâta tot.

– Dacă nu vor să încaseze picioare-n fund tot timpul, replică Jacobs, atunci n-ar trebui să-l scoată din cuşcă. Zâmbi. Ne vedem la cină, la mine? Pe la opt?

– Sună bine, răspunse Lucas. Mergem să prindem un vânător de noapte lângă Oaks Pond, aşa că s-ar putea să întârzii.

– O să-ţi păstrăm porţia caldă.

– Mi-e de-ajuns tovărăşia voastră.

Jacobs porni camioneta şi intră în trafic. Ţinea mâinile strâns pe volan. Era uimit şi îngrozit de valul de furie criminală pe care o simţise faţă de Jackman; avu o reacţie de dezgust, care îi crispă muşchii spatelui şi-ai umerilor. Dave avea dreptate, Abner nu putea fi considerat răspunzător de aiurelile pe care le spunea, dar, dacă ar mai fi scos un cuvânt, dacă ar fi făcut altceva, în afară de a da repede înapoi, atunci Jacobs i-ar fi despicat ţeasta. Fusese gata s-o facă fără preget, pumnii i se încleştaseră, picioarele i se îndoiseră uşor din genunchi. Ar fi făcut-o. Şi i-ar fi plăcut. Era o revelaţie înfricoşătoare.

„Azi eşti cam sensibil", îşi zise, prosteşte. Degetele i se albeau pe volan.

Conduse până acasă. Locuia într-o casă de lemn foarte veche, deasupra malului nordic al râului Kennebec, la periferia oraşului, înconjurat doar de câteva clădiri rezidenţiale noi, pentru cetăţenii în vârstă, care să-i aducă aminte de civilizaţie. Casa era goală – Carol preda copiilor din clasa a IV-a, iar de Chris se ocupa doamna Turner, bona. Jacobs petrecu următoarea jumătate de oră cărând o maşină de spălat şi un televizor stricat din camionetă în atelierul său de la subsol şi încă un sfert de oră mutând o consolă radio stereo reparată din atelier în camionetă. Era unul dintre ultimii yankei de modă veche care se ocupau de mici reparaţii, deşi el îşi zicea depanator de electrocasnice, şi mai făcea şi tâmplărie sau alte munci manuale când nu găsea de lucru. Avea puţină pregătire în domeniu, dar „ţinea pasul". Nu era sigur că ar putea repara noile generatoare de holograme, dar pe la ei aşa ceva nu avea să ajungă decât peste vreo douăzeci de ani. Pe o rază de şaptezeci de kilometri existau familii fără instalaţie sanitară în casă. Iar pe o rază de două ori mai mare, locuinţe fără curent electric.

Pe drum spre Norridgewock, două jeepuri decapotabile, periculos de pline cu ţigani, se apropiară de el bârâind. Intrară în depăşire, flancându-l şi claxonând ca nebunii. Un timp, merseră în rând cu vechea lui camionetă, fără să încerce să i-o ia înainte – cele trei vehicule ocupau toată şoseaua. Jeepurile se apropiară de camionetă până când aproape că o atinseră, iar ţiganii începură să-i lovească acoperişul cu pumnii, strigând

şi râzând. Jacobs nu-şi luă mâinile de pe volan şi-şi văzu hotărât de condus, fără să reducă viteza. Jeepurile se răsturnau uşor când le lovea din lateral un vehicul mai greu, dacă se ajungea până acolo. Iar el avea şi un cric sub banchetă. Însă ţiganii se plictisiră de joacă – accelerară şi îl depăşiră, arătându-i degetul mijlociu. Unul aruncă în el cu o sticlă care nu-şi nimeri ţinta, ci ricoşă pe banda de urgenţă. Ţiganii erau nişte vlăjgani tineri, aspri la înfăţişare, tunşi scurt, pierdut şi îmbrăcaţi, fără gust, în cămăşi hawaiiene înflorate şi pantaloni trapezi albi, scumpi.

Jeepurile se îndepărtară bârâind, pe ambele benzi de circulaţie. Jacobs îi urmări din priviri fără să clipească, până când îi pierdu din vedere. Îl copleşea furia, aceeaşi furie amară şi periculoasă pe care i-o stârnise şi Jackman. La urma urmei, Riddick avea dreptate – ticăloşii ăia de puştani erau o ameninţare pentru orice mişca, trebuiau închişi. Dintr-odată, îşi dori ca el să-i fi lovit pe ei. Îşi imagină scena: bubuitura impactului, jeepurile răsturnate, trupurile răsucindu-se prin aer, maşinile derapând cu roţile în sus pe şosea şi ciocnindu-se de taluz, rezervorul explodând, un jet de flăcări, fum, putoare, urlete... Reluă scena în minte la nesfârşit, până când îşi dădu brusc seama ce face, ce-şi doreşte. Mai puţin şi i se făcea rău fizic.

Toată agitaţia şi furia se scurseră din el, lăsându-l tremurând şi bolnav. Avusese dintotdeauna o fire răbdătoare şi paşnică, poate prea paşnică. Nu se temuse niciodată să se bată, dar spunea că omul care nu e în stare să scape de necazuri cu vorba bună e un prost. Setea aceea de sânge neaşteptată, visată cu ochii deschişi, îl tulbura până în adâncul sufletului. O simţise de nenumărate ori în 'Nam, dar acolo nu-l afectase atât de mult. „Puştanii ăia sunt de vină", îşi zise. „Sunt în stare să scoată pe oricine din sărite." Nu reuşi să şi-i scoată din cap până la Norridgewock – trăsăturile acelea grosolane, crude, ochii de reptilă, gurile râînjind dispreţuitor, arătând parcă prea mulţi dinţi. Copiii de ţigan se schimbaseră de-a lungul anilor. Şuvoiul de hipioţi şi adepţi ai Mişcării lui Isus secase treptat, susţinătorii ei împătimiţi şi înlăcrimaţi năpădiseră statul o vreme, pe urmă dispăruseră şi ei. Noii tineri nomazi erau... duri. Cu fiecare an, deveneau tot mai agresivi şi mai periculoşi. Nu părea să le pese dacă mor sau trăiesc şi urau absolut totul, fără discriminare – inclusiv pe ei înşişi.

La Norridgewock, Jacobs predă consola proprietarului, apoi merse în capătul celălalt al oraşului ca să ridice un motor Johnson exterior, de 75

CP, defect. De la deținătorul motorului află că un băiat din oraș îl bătuse pe proprietarul în vârstă al unui magazin, care îl prinse furând de pe raft. Băiatul fusese arestat – era scandalul anului în Norridgewock. Jacobs sesizase un lucru mai demult, dar îl ignorase: copiii localnici se înrăiau și ei, tot mai mult, în fiecare an. Poate că era vorba de autoapărare.

Pe drumul de întoarcere, Jacobs zări unul din jeepurile țiganilor răsucit și cățărat pe taluz. Era gol. Încetini și îl studie preocupat, dar nu se opri.

O mașină de pompieri fu gata să dea peste el când intră în Skowhegan. Apăru scrâșnind de nicăieri și vira pe Water Street, clipind din farul albastru, cu sirena scoțând un vuiet furios, metalic. Cât pe ce să se urce pe camioneta lui. Jacobs o urcă greoi pe bordură. Mașina de pompieri trecu pe lângă ea în trombă, mai-mai s-o zgârie. În urma ei, după ce dispăru urgent din vedere, rămase o liniște înfricoșătoare. Jacobs reveni în trafic și-și continuă drumul. Chiar înainte de a vira pe ieșirea spre casă, un câine sări în drum. Jacobs încetinise ca să cotească și văzu câinele la timp ca să oprească. Dar nu opri. În ultima clipă, se smulse din visul cu ochii deschiși și cârmi de volan, evitând animalul. Vrusese să-l lovească; îi plăcuse ideea de a-l izbi. Erau oricum prea mulți câini în ținut, își zise, găsindu-și o justificare precară. „Un câine mare și urât", bolborosi și se îngrozi de cât de străină îi suna propria voce – aspră, plină de amărăciune, ca și când ar fi vorbit o stâncă. Observă că-i tremură mâinile.

Cina din seara aceea se dovedi un succes. Carol nu se arătase deosebit de încântată că soțul ei invitase la masă o ceată de musafiri fără să o întrebe și pe ea înainte, dar Jacobs o calmă, oferindu-se să pregătească el mâncarea. A ieșit „mulțumitor", după cum se exprimase Everett. Mâncară toți și nu muri nimeni. Spre sfârșit, Carol trebui să le reamintească să-i lase câte ceva și lui Dave Lucas, care nu sosise încă. Musafirii îl ajutară mult pe Jacobs să-și potolească nervii. Simțindu-se mai bine, se luptă cu propria curiozitate cât ținu cina. Ca de obicei, la final, învinse curiozitatea, în ciuda judecății lui sănătoase.

Când musafirii începură să se retragă în salon, Jacobs îl luă pe Sussmann la o parte și-l întrebă dacă aflase ceva despre mașina abandonată.

Sussmann păru neliniștit și îngrijorat.

– Nu știu ce li s-a întâmplat, dar s-a repetat și după-masă. Poate de mai multe ori. S-a mai găsit o mașină abandonată, pe la ora 4, mai sus,

lângă Athens. Şi încă una, ieri, seara târziu, la Livermore Falls. Şi o rulotă pe ruta 95, azi-dimineaţă, între Waterville şi Benton Station.

– Cum de-ai scos toate astea de la Riddick?

– Nu de la el le-am scos, zâmbi vag Sussmann. Despre maşina de la Athens am auzit de la şoferul de camion care a tractat-o – se lovise de un indicator destul de zdravăn ca să-şi spargă radiatorul. Ben, Riddick nu mă poate ţine legat la ochi. Am mai multe surse de informaţii decât el.

– Ce crezi că se întâmplă?

Expresia lui Sussmann se topi şi deveni de necitit. Ziaristul clătină din cap.

În salon, Carol, soţia lui Everett, Amy – o femeie căruntă şi planturoasă, arhetipul unei mătuşi, dar foarte diplomată – şi Sussmann, burlacul inveterat, îşi găsiră ocupaţie jucându-se cu Chris. Băieţelul avea doi ani, o minte ageră şi era foarte bucuros că primiseră musafiri. Tocmai învăţase să facă bezele şi exersa, trimiţându-le încântat invitaţilor. Între timp, Everett, se plimba încolo şi-ncoace, studiind echipamentul audio care acoperea un perete întreg.

– Ai montat-o singur? îl întrebă pe Jacobs, când acesta veni la el cu o bere.

– Nu numai că am montat-o, dar am şi făcut-o singur, din nimic. Am meşterit-o din resturile de prin casă. Ia-ţi berea, până nu se încălzeşte.

– Minunată treabă, murmură Everett, acceptând băutura. E chiar mai bună decât sistemul meu, aş zice, care m-a costat o groază de parale. Christoase, Ben – n-am ştiut că eşti aşa un meşter priceput. Pentru Dumnezeu, ce naiba cauţi aici, în fundul ăsta de ţară, reparând radiouri şi maşini de spălat? Dacă eşti aşa de bun, ar trebui să fii în Boston, poate chiar în New York, să câştigi nişte bani ca lumea.

Jacobs scutură din cap.

– Urăsc oraşele, oraşele mari ca alea. Nu suport să trăiesc în ele.

Îşi trecu o mână prin păr.

– Am stat o vreme la New York, cu şapte ani în urmă, înainte să mă stabilesc din nou în Skowhegan. A fost groaznic chiar şi-atunci, ar fi şi mai rău acum. Oamenii cădeau de-a-n picioarelea şi mureau, se plimbau de colo colo morţi, fără să le spună nimeni să se întindă pe spate, ca să aibă parte de o înmormântare decentă.

– Şi aici se moare, Ben, rosti Everett. Doar că noi murim mai încet, atâta tot.

Jacobs scuturã din umeri.

– Poate. Mă scuzaţi.

Se întoarse în bucătărie şi se apucă să cureţe vasele şi să le stivuiască în chiuvetă. Mâinile începură să-i tremure din nou.

Când reveni în salon, după ce îl culcă pe Chris, constată că discuţiile se stingeau. Everett şi Sussmann se certau pe tema Fabricii cu jumătate de gură, conştient fiecare că nu îl va convinge pe celălalt de părerea lui. Era o conversaţie inutilă, iar Jacobs nu i se alătură. Îşi turnă un pahar de bere şi se aşeză. Amy nici nu-l observă; faţa ei, de obicei plăcută, era severă şi furioasă. Carol găsi un prilej să-i tragă cu ochiul a compătimire, în timp ce-şi aruncă părul negru şi lung peste umăr, dar era şi ea roşie la faţă, iar buzele i se subţiaseră într-o linie. Seara începuse bine, însă farmecul ei se disipa; o simţea toată lumea. Jacobs începu să-şi cureţe pipa, folosind un cuţitaş pentru gãvan. O sirenă se văită în depărtare, straniu şi înspăimântător. Poate că era o ambulanţă sau revenise maşina aceea de pompieri – suna mai melancolic şi mai jalnic, mai puţin ameninţător decât sirena unei maşini de poliţie. „... Prepară virusuri...", spunea Everett, dar lui Jacobs îi scăpară cuvintele, ca şi când Everett ar fi fost atras din ce în ce mai departe de un fel de gravitaţie locală modificată, vocea i se stinse treptat, până când îi pieri complet. Jacobs nu-l mai auzea deloc acum. Ciudat, fiindcă salonul era doar la câţiva metri de el. Vui altă sirenă. Ce multe răsunau în seara aceea; păreau sufletele morţilor, jeluindu-se în căutarea unei case pe întuneric, incapabile să găsească lumina şi viaţa. Jacobs se trezi că se gândeşte la turul pe care-l făcuse cândva prin Viena, în „concediul de recuperare" prin Europa, după spitalizarea din 'Nam. Se organizase şi un tur al catacombelor de sub Catedrală, îl făcuse şi pe acela, şchiopătând şi proptindu-se în cârjă, sub piatra umedă şi poroasă a tavanului tunelului, care aproape că-i atingea vârful capului. Ajunseseră într-un loc în care fusese tăiată o deschizătură în stânca cenuşie, dură, pentru ca turiştii să poată veni în dreptul ei unul câte unul şi să vadă groapa comună, în timp ce ghidul le dădea, calm, explicaţii când în engleză, când în germană. Când îţi vârai capul prin deschizătură, vedeai un zid din oase de om. Cranii, oase de la braţ şi de la picior, coaste, pelvisuri, un talmeş-balmeş de oase tasate în straturi peste straturi, fără număr. Zidul

se ridica foarte abrupt din beznă, trecea prin evantaiul de lumină împrăştiată de un bec fără abajur, atârnat la nivelul ochiului, şi se înălţa mai mult – nu puteai să-i vezi vârful, oricât întindeai gâtul şi mijeai ochii. Fusese construit de Moartea Neagră, un arhitect haotic, dar genial. Moartea Neagră îi mâncase pe oamenii aceia şi le scuipase oasele, nepăsătoare şi indolentă ca un om care roade oase de pui la un picnic. La sfârşitul mesei, cei rămaşi în viaţă săpaseră o groapă uriaşă sub Catedrală şi aruncaseră în ea victimele cu sutele de mii. Străine una de alta în viaţă, se amestecaseră în moarte, obraz lângă maxilar, burtă lângă şira spinării, numai că, după un timp, nu mai rămăseseră obraji sau maxilare, ci doar coloanele vertebrale – galbene, învechite, sfărâmicioase. Craniile, la fel: cu ţeasta în sus, cu ţeasta în jos, căzute pe-o parte, rânjind toate turiştilor.

Cineva sună la sonerie.

Era Dave Lucas. Semăna cu unul din craniile la care se gândea Jacobs – tras la faţă, cu obrajii supţi, pielea atârnând de pomeţi; arăta ca dat cu var. Şocat, Jacobs făcu un pas într-o parte. Lucas mişcă scurt din cap către el şi intră în salon, fără să-i spună nimic.

– ... treaba cu Fabrica e o veste nouă, insista întruna Sussmann, şi mai interesantă decât orice se întâmplă sus, aici. Vinde ziarele...

Tăcu brusc când îl văzu intrând pe Lucas. Orice conversaţie încetă. Toţi se holbau îngroziţi la paznicul de vânătoare. Nesigur pe picioare, Lucas se aşeză pe un scaun tapiţat şi încercă să zâmbească.

– Îmi daţi şi mie o bere? Sau ceva mai tare?

– Scotch?

– Perfect, răspunse el, mecanic.

Jacobs plecă să-i aducă băutura. Când se întoarse, Lucas făcea voit conversaţie politicoasă şi-şi flutura noul zâmbet cadaveric. N-avea de gând să povestească nimic din ceea ce i se întâmplase. Lucas era un gentleman de modă veche, un yankeu până în măduva oaselor, iar Jacobs – educat într-un stil asemănător, bănuia de ce refuza să vorbească. Şi Amy avea aceeaşi bănuială. După cele câteva minute de politeţuri, ea întrebă dacă putea să vadă tablourile la care lucrează Carol. Cele două femei avură un scurt schimb de priviri, iar Carol încuviinţă din cap. Cu o expresie severă pe chip, părăsiră încăperea – ştiau că era de rău. După plecarea lor, Lucas întrebă:

– Mai primesc un rând, Ben?

Ridică paharul. Ben îl luă şi-l umplu în tăcere. Lucas nu fusese niciodată un mare băutor.

– Dă-i drumul, îl îndemnă Jacobs, dându-i băutura. Ce s-a întâmplat?

Lucas sorbi din scotch. Arăta tot groaznic, dar parcă prinse puţină culoare în obraji.

– Nu m-am mai speriat aşa de când am fost în armată, în Coreea, rosti el, clătinând greu din cap. Christos mi-e martor, nu înţeleg ce i-a apucat pe locuitorii din părţile-astea. Pe-aici trăiau oameni cumsecade, cu frica lui Dumnezeu.

Puse băutura deoparte şi-şi adună puterile, fără să se ascundă. Trăsăturile i se înăspriră.

– Dar să lăsăm asta. Lucrurile se schimbă, n-ai cum să le opreşti.

Se întoarse spre Jacobs.

– Ţi-am zis că mergem să urmărim un vânător de noapte, mai ştii? Ei, bine, l-am prins, m-am dus cu Steve Girard, Rick Barlow şi alţi băieţi şi l-am înhăţat – un orăşean, habar n-avea ce-i aia pădure. Şi în timp ce ne întorceam, ocolind capătul iazului, pe drumul de cherestea, am auzit forfotă mare la casa lui Gibson, ţipete, o femeie urla de-şi scuipa plămânii. Aşa că am tăiat-o peste câmpul din spatele casei lor şi ne-am dus să vedem ce se întâmplă. Uşa era larg deschisă şi am intrat...

Se opri din povestit. Pe faţă îi apăruseră mici picături murdare, de sudoare.

– Mai ţineţi minte cazul McInerney din Boston, de acum cinci ani? Ăla care a stârnit o grămadă de scandaluri? Aşa a fost şi acum. Ţineau chestia aia, cum i-o fi zicând... un sabat – familiile Gibson, Sewell, Bradshaw şi încă vreo şapte, toţi localnici, toţi săriţi de pe fix, toţi îmbrăcaţi în haine negre şi... mâzgăliţi cu sânge pe faţă. Doamne, n-aş... Nu contează. Aveau un bebeluş acolo, încropiseră un fel de altar şi o pentagramă. Cineva omorâse bebeluşul, îi tăiase gâtul şi-l atârnase, ca să sângereze ca un porc. În nişte căni. Când am ajuns noi acolo, tocmai îi scoseseră inima şi începeau să-l dezmembreze. La dracu', îi smulgeau membrele, lăsaţi cuvântul ăla de rahat, dezmembrare. Erau cuprinşi de frenezie, nici nu ne-au văzut venind. Doamna Bradshaw nu fusese în stare să reziste, clacase şi stătea într-un colţ, urlând din toţi bojocii, iar domnul Sewell încerca s-o potolească. Ei doi au fost singurii care-au încercat să fugă. Băieţii i-au spânzurat pe Gibson, Bradshaw şi Sewell, iar pe Ed Patterson

l-au călcat în picioare până l-au omorât – pur şi simplu nu i-am putut opri. De-abia i-am ţinut să nu-i omoare şi pe ceilalţi. L-am împuşcat pe Steve Girard în braţ, încercând să-l opresc, dar mi-au luat arma şi aproape că m-au spânzurat şi pe mine. Dumnezeule, Ben, se fac zece ani de când îl ştiu pe Steve Girard. Pe Gibson şi Sewell îi cunoşteam de-o viaţă.

Se uită rugător la ceilalţi invitaţi, orbit de disperare.

– Ce se întâmplă cu oamenii de-aici?

Nu-i răspunse nimeni.

Nu prin părţile astea, se luă Jacobs în râs pe sine însuşi, cuprins de tristeţe. Există nişte limite.

Constată că ţine cuţitaşul de curăţat pipa ca pe-o armă. Se tăiase la deget şi un strop de sânge se prelingea pe lamă. Lucrurile astea – satanismul, crimele ritualice, sadismul... Din cauza lor părăsise oraşul. Crezuse că avea să fie altfel la ţară, că aici trăiau oamenii mai buni. Însă nu era altfel, şi nici oamenii mai buni. Atâta doar că se ascundeau mai bine. Dar ameninţarea plana de ani buni, ei nu făcuseră nimic, iar acum era prea târziu. O simţea în sinea lui, un sentiment de mult reprimat şi negat, reacţia la ani întregi de frustrare, urâţenie şi teamă, la a privi lumea murind fără speranţă. Partea aceea din el ascultase povestea lui Lucas cu admiraţie, aproape cu încântare. Îl stârnise puternic, trezise în el un monstru răsucindu-se în mâzga primordială, îngropat la mii de metri adâncime, cu mii de ani în urmă. Îl vedea răspândindu-se pe chipurile celorlalţi oameni din încăpere, o pată, umbra contagioasă a unui păianjen. Prezenţa monstrului era sufocantă: mirosul de calcar, duhoarea mucedă a morţii scurgându-se cumva din groapa comună din Viena. Praf de oase – aproape că se sufocă din cauza lui, atât de greu atârna în salonul său agreabil de la ţară.

Atunci camera se umplu de sunete şi o lumină sângerie, pâlpâitoare.

Nedumerit, Jacobs avu nevoie de câteva momente ca să-şi dea seama ce se întâmplă. Se ridică greu de pe scaun, mişcându-se lent, ca în vis. Se holbă dezorientat la umbrele roşii, săltăreţe. Îl durea capul din cauza lor.

– Ambulanţa! strigă Carol, apărând în arcada salonului, împreună cu Amy. Am văzut-o de la fereastra de sus...

– E chiar în faţă, vorbi Sussmann.

Alergară la uşă. Jacobs îi urmă şi el, mai încet. Când îl izbi aerul rece de afară, se mai trezi. Salvarea parcase pe partea opusă a străzii, în faţa complexului pentru vârsta a treia. Sanitarii urcau în grabă scările uneia din clădirile ridicate din bolţari, cărând o targă. Dispărură în interiorul ei. Amy se lovi uşor peste braţele goale, ca să alunge frigul.

– Poate că a făcut cineva atac de cord, spuse ea.

Everett scutură din umeri. Încă o sirenă biciui noaptea, apropiindu-se de ei. Sub privirile lor, o maşină de poliţie opri lângă salvare. Din ea coborî Riddick. Şeriful văzu grupul de oameni adunaţi în faţa casei lui Jacobs şi se uită la ei lung, cu ură nedisimulată, de parcă i-ar fi plăcut să-i aresteze pe toţi şi să le pună în cârcă toate câte se întâmplaseră în satul de pensionari. Apoi intră şi el în clădire. Când se întoarse, arăta tras la faţă, extenuat, hărţuit de bănuiala că, în sfârşit, i se dăduse un caz pe care putea să-l rezolve în camera izolată fonic din sediul său.

Aşteptară. Jacobs realiză treptat că Sussmann îi vorbea, dar nu auzea ce anume îi spune. Gura jurnalistului se deschidea şi se închidea. Nu conta, oricum. Nu sesizase până atunci ce neplăcut suna vocea lui, ce hârâită şi stridentă era. În plus, Sussmann era urât, şocant de urât. Fierbea de mizerie şi putreziciune – un morman de putregai. O creatură abominabilă.

Dave Lucas stătea retras într-o parte, cu mâinile în buzunare, umerii aduşi în faţă şi figura lipsită de expresie. Urmărea agitaţia din vecini cu priviri goale, fără interes. Everett se răsuci şi spuse ceva, dar Jacobs nu-l auzi nici pe el. Buzele lui, ca ale lui Sussmann, se mişcau, dar nu scoteau niciun sunet. Doctorul se apropiase de Amy. Toţi aruncau priviri neliniştite în jur. Şi ei erau tot nişte creaturi abominabile.

Jacobs o cuprinsese pe Carol cu braţul; nu-şi amintea când – braţul îşi căutase singur companie. O simţi tremurând şi o strânse mai tare lângă el, călăuzit de o părticică din el îndepărtată, înspăimântată şi încă raţională – ştia că nu avea niciun rost. În aerul serii stăpânea o răceală de care era imposibil să te fereşti. Ura căldura, o înghiţea şi o îngropa în gheaţă. Era ca un ic, îi ţinea la distanţă, îi izola complet. Jacobs îi puse lui Carol mâna după gât. Ceva vibra în el, în valuri crescânde. Simţea pulsul lui Carol pe sub pielea ei, pe sub degetele lui, atât de aproape de suprafaţă.

Pe partea cealaltă a străzii, un grup de bătrâni se adunase în jurul ambulanţei. Îşi târâiau picioarele în frig, tuşeau şi scuipau, ţinându-şi paltoanele şi cămăşile de noapte lipite de trup. Reapărură sanitarii, coborând atenţi pe scări cu targa. Cearşaful o acoperea în întregime, dar arăta ciudat de neted şi scobit – dacă exista un cadavru sub el, probabil că se ofilise, se fărâmiţase ca praful sau cenuşa. Mulţimea de bătrâni se despărţi ca să facă loc sanitarilor, apoi se adună la loc, ca un lichid care se scurge greu, leneş. Feţele lor păreau lucrate în piele sau corn: aspre, moarte, uscate, scorojite. Şi obosite. Intolerabil, apăsător de obosite. Ochii le luciră pe chipurile stafidite când urmăriră cum se îndepărtează targa. Arătau neliniştiţi şi temători, însă pe feţele lor se citi anticipare, nerăbdare, aproape invidie când priviră, spectatori, moartea. Liniştea înflori în fiecare dintre ei dintr-o sămânţă minusculă, o linişte absolută, primordială, de pe vremea când încă nu existau cuvinte. Creştea, îi mistuia şi se închega din fiecare într-o linişte şi mai profundă, care se răspândea prin întuneric, în valuri tot mai înalte.

Ambulanţa plecă.

Se lăsă tăcerea, spartă de sirenele care se auziră în tot oraşul.

Gardner Dozois – Flash Point – 1974,
traducere de Antuza Genescu

mircea opriță

Autor al unei opere importante pentru SF-ul românesc, Horia Aramă s-a născut în 4 noiembrie 1930, la Iaşi. A făcut liceul în Bucureşti, după care a studiat la Şcoala de Literatură „Mihai Eminescu", absolvind-o în 1954. Înscris la Facultatea de Filozofie a Universității bucureştene, şi-a lăsat studiile neîncheiate. A lucrat la Radiodifuziunea Română, apoi, ca redactor, la revistele pentru copii „Luminița" şi „Cutezătorii", devenind la un moment dat redactor-şef al revistei „Start 2001". A debutat în 1950, cu versuri pentru copii. Debutului editorial, cu placheta „Păsări călătoare" (1955), i-au urmat alte trei volume de versuri pe care ulterior autorul le va considera simple exerciții. A debutat în SF cu povestirea „Omul care are timp", publicată de CPSF în 1964. Partea cea mai rezistentă a carierei sale constă din scrieri orientate pe trei direcții convergente: anticipație, literatură fantastică şi utopie. „Moartea păsării-săgeată" (1966), „Cosmonautul cel trist" (1967), „Pălăria de pai" (1974), şi „Planeta celor doi sori" (2003) sunt culegeri de povestiri SF; *Țărmul interzis* (1972) şi *Verde Aixa* (1976) sunt romane din acelaşi gen. Povestirile din culegerea „Jocuri de apă" (1975) aparțin fantasticului propriu-zis, pe când romanul intitulat *Dumnezeu umbla desculț* (1968) e scris în cheie realistă. Proze de inspirație utopică apar în „Cetatea Soarelui" (1978) şi „Dincolo de paradis" (1983), iar „Colecționarul de insule" (1981), „Insulele fericite" (1986) şi „O insulă în spațiu" (1991) alcătuiesc o trilogie eseistică despre utopie, concepută ca jurnal de lectură erudit şi, totodată, de o mare libertate în asocierile ideatice. A mai scris piese de teatru, între care şi una de anticipație: „Femeia cosmică", publicată de asemenea în CPSF şi inclusă în sumarul culegerii „Moartea păsării-săgeată". În perioada

activității sale la revistele pentru copii, s-a afirmat și ca scenarist de bandă desenată. Figurează cu povestiri în numeroase antologii ale genului („Pe lungimea de undă a Cosmosului", „Repauzatul inspector Narbon acționează", „Povestiri științifico-fantastice" (volumul de la Editura Ion Creangă), „Oameni și stele", „O falie în timp", „Alfa – o antologie a literaturii românești de anticipație", „Cronici metagalactice", „Timpul este umbra noastră"). Este prezent, de asemenea, cu texte traduse, în antologiile în limbi străine: „Der stumme Android", „Les meilleures histoires de science-fiction roumaine", „Az átlépett látóhatár", „Uskok w czasie", „Liudi i zvezdî", „Das Präparierte Klavier", „Die beste aller Welten", „Der redende Goldstaub și Twelwe". Romanul *Verde Aixa* i s-a publicat, în traducere, în Japonia. A fost membru al Uniunii Scriitorilor din România și al unor societăți interesate de studiul utopiei: Associazione internazionale per gli studi sulle utopie (Roma), Centro interdipartimentale di ricerca sull'utopia (Bologna, Italia), The Society of Utopian Studies (Arlington, Texas, SUA) și Utopian Studies Society (Bristol, Marea Britanie). A fost inclus în dicționare internaționale, între care *Directory of Utopian Scholars* de la Universitatea de Stat Pennsylvania și *Lexicon der SF Literatur*, apărut la München, Germania. A murit subit la 22 octombrie 2007, în București.

Faptul că și-a început cariera literară ca poet îi va marca atât povestirile, cât și romanele de mai târziu, inclusiv pe cele care se înscriu tematic în genul science fiction. La fel ca Vladimir Colin, Aramă n-a pătruns pe terenul SF doar ca să exerseze lejer printre ideile-șablon și în jurul motivelor patentate ale genului. El este un scriitor veritabil, care revarsă peste clișee emoție și

poezia salvează utopia

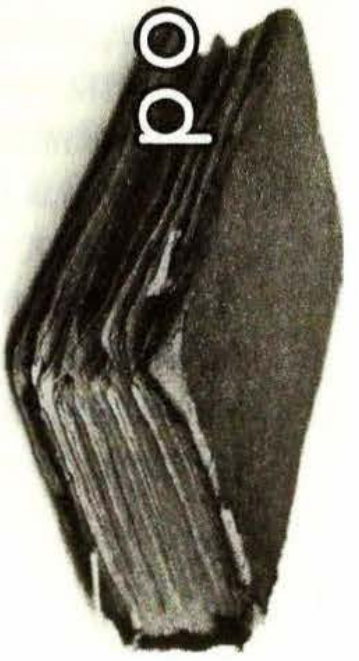

talent. Le însufleţeşte, le dă consistenţă, le inserează într-un peisaj omenesc. Oscilând între cerebralitate şi un sentimentalism discret, lirismul său a dat excelente rezultate în anticipaţia noastră. Impresia lăsată de lectură e de rafinament refugiat sub aparenţele înşelătoare ale simplităţii. Tablourile imaginate de Horia Aramă îmbină frecvent realul şi irealul, absurdul şi firescul, elementul pretenţios-livresc şi cel decupat de observaţie dintr-un context perfect natural. Tehnica aceasta tinde să producă simultan un cadru „obiectiv" şi proiecţia lui sufletească, deformată, prelucrată „artist" în intimitatea unei trăiri insolite. Anticipaţia îşi creează astfel o atmosferă, poetică în esenţă. Mai mult decât o simplă suită de gesturi tinzând să se închege într-un fapt, într-un semn epic, momentul construit de autor exprimă simţire, este experienţă trecută prin filtrele subiectivităţii. Talentul său contează pe inteligenţă, de unde disciplina impusă naraţiunii, precizia construcţiei, controlul permanent al efectelor urmărite, gradarea adesea ireproşabilă a subiectelor. Chiar şi atunci când – ca în unele povestiri mai vechi – pot fi izolate fragmente cu aspect „cuminte", aproape tern, prezenţa lor în ansamblul scrierii se dovedeşte în fond necesară. Ele servesc o regie precisă, pregătesc o anume rezolvare, fac parte dintr-un tot cântărit cu grijă, calculat. Dintre bulgării unui peisaj comun, o idee tulburătoare, un sens poetic, o nostalgie utopică sunt florile alese să răsară.

Există, prin urmare, în sumarul volumului intitulat *Moartea păsării-săgeată* (1966), povestiri de un lirism reţinut şi difuz, neostentativ. Textele se „încălzesc" mai greu decât în cazul altor autori de SF, epicul demarează leneş şi evoluează o vreme (dintr-o abilitate tactică) pe un teren relativ plat, înainte de a prinde momentul urcuşului vertical, spre simbol. Tablourile au nevoie de acumularea unui mare număr de amănunte din sfera banalului cotidian. Printre ele, poezia ideilor SF se strecoară însă tenace, concentrându-se în albia principală spre final. O pălărie dotată experimental cu memorie artificială produce îndrăgostirea fulgerătoare a naratorului de o tânără doamnă a cărei existenţă, până atunci, nici n-o bănuia („Pălăria de paie"). Deposedat de invenţia ce nu-i aparţine,

omul îşi recâştigă singurătatea ocrotitoare, nu însă şi liniştea sufletească, grav compromisă de-acum de obsesia unei intangibile femei „ideale". În „Focuri de artificii", un incident capabil să declanşeze procese de conştiinţă – maturitatea panicată vizavi de tinereţea nonşalant-agresivă – îşi va găsi rezolvarea sub feeria estetică prin care o imensă lentilă se modelează în atmosferă, din cristale de gheaţă, spre a lăsa privirea să pătrundă în Univers până dincolo de limita de percepţie a oricărui telescop. Bucurii, întristări, temeri, speranţe, frământări lăuntrice mute: anticipaţia lui Horia Aramă nu poate exista independent de asemenea trăsături ale personajelor sale, aflate mereu în căutarea unei expresii umane ca motivaţie elementară pentru insolita experienţă trăită. În „Omul care are timp", la nivelul ipotezei SF povestirea introduce ideea unei „reprogramări" celulare regeneratoare. Tradusă artistic, soluţia face dintr-un cuplu de oameni identici din punct de vedere biologic („caz rarisim, ca şi descoperirea a două amprente digitale identice") corpul simbolic al unei clepsidre în care, prin simpla răsturnare oportună, timpul curge la infinit. O mişcare pendulară ar asigura astfel nemurirea în acest alt mit de o poetică sugestivitate, construit în marginea fantasticului şi a utopiei. Cea mai bună proză din volum este, neîndoielnic, „Pianul preparat al lui Electronicus". Nu întâmplător povestirea s-a plasat sub proiectorul unei cugetări semnate de Thomas Mann: „Ceea ce mă preocupă este realitatea oricărei libertăţi." Cu mijloacele anticipaţiei, textul oferă un pătrunzător studiu de alterare a comportamentului uman modelat de conştiinţa unei puteri fără limite şi, mai ales, fără cenzuri morale. Avertisment al eticii înglobat într-o expresivă formă plastică, „pianul preparat" vorbeşte elocvent despre manipularea omului şi a mulţimilor prin intermediul tehnicii, atunci când aceasta din urmă ajunge să reprezinte interese corupte:

„Greger încetă însă curând să râdă. Îl interesa în cel mai înalt grad noua expresie a puterii sale. Gusta uluit voluptatea de a putea comanda unei întregi colectivităţi. O avalanşă de gesturi şi stări, alăturate absurd, coborâră sala într-o animalică orbire, în care nu

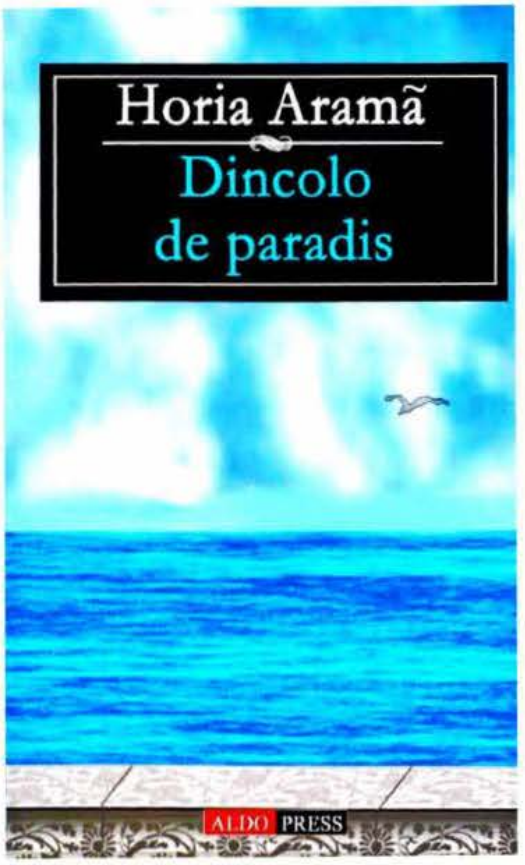

supraviețuia decât dorința atroce de a executa totul, în litera și ritmul comenzii. În picioare la pupitrul acestei orchestre impersonale, Greger dădea frâu liber uriașei ranchiune ce o acumulase față de omenire și viață, răzbunătorului refulat pe care-l purtase, șarpe, sub pieptul scrobit al civilizației.

După ce depăși paroxismul, în vreme ce continua, mecanic, violentarea claviaturii, începu să-și piardă suflul. Criza trecea. Curând își dădu seama că se află într-o situație fără ieșire. Era cu neputință să continue la infinit. Să înceteze, era primejdios. Se și vedea înșfăcat, lovit, brutalizat, călcat în picioare de către cei care – pentru cât timp încă? – se aflau în puterea lui.

Transpirând abundent și gâfâind, căuta febril o soluție. Optă pentru o clapă care impunea un exercițiu istovitor, un fel de săritură pe loc. Perseveră asupra ei până când primele victime căzură, neputincioase, insensibile. După încă două-trei minute socoti că toți trebuie să fie la pământ, istoviți, sfârșiți. Și atunci, cu o viclenie de alienat, își făcu vânt printre ei, către singura ieșire vizibilă."

Horia Aramă elaborează în *Țărmul interzis* (1972), un roman compozit, unde combină – prelucrate în regim SF – trei mari teme ale literaturii fantastice: migrația conştiințelor (un fel de metempsihoză recondiționată „științific"), creația artificială (Homunculus) și „tinerețea fără bătrânețe" (varianta târzie a motivului, cu o rădăcină folclorică şi alta în Faustul goethean). Caracterul ambițios al lucrării privește nu numai fuziunea tematică pe care o încearcă, avantajată de garanțiile unor izbânzi literare anterioare, ci şi formula stilistică. Autorul și-a plasat experimentul sub semnul complexității. Aventura

insolită îşi caută suportul în normalitatea unor scene profund realiste. Pagina de ponderată exaltare metaforică alunecă fără stridenţe spre mai sobra meditaţie etico-filozofică. Pasajele de atmosferă coexistă cu cele de investigaţie psihologică. Soluţii de o surprinzătoare originalitate estetică alternează cu clişeele unei acţiuni de tip poliţist. Sub o mână mai puţin expertă, rezultatul ar fi fost un eşec. Horia Aramă mizează însă pe dozaj, obţinând echilibrul acestui material eterogen. O tensiune a relatării, a faptului de conştiinţă „trăit", străbate până şi fragmentele eseistice, armătura „teoretică" a romanului. Autorul nu se extaziază în faţa uluitoarelor perspective ale tehnicii. El simplifică, prin urmare, la maximum semnele fizice pe care le foloseşte drept pretexte SF. Instalaţia de transfer mental se reduce (cum am mai văzut la Ion Minulescu) la dimensiunile şi forma unor butoni de aur, iar experienţele concepute spre a dirija ereditatea ni se sugerează abia în linii foarte generale. Totuşi, trăirea umană a experienţelor insolite conduce spre un dramatism sugerat cu o vie tensiune a scriiturii.

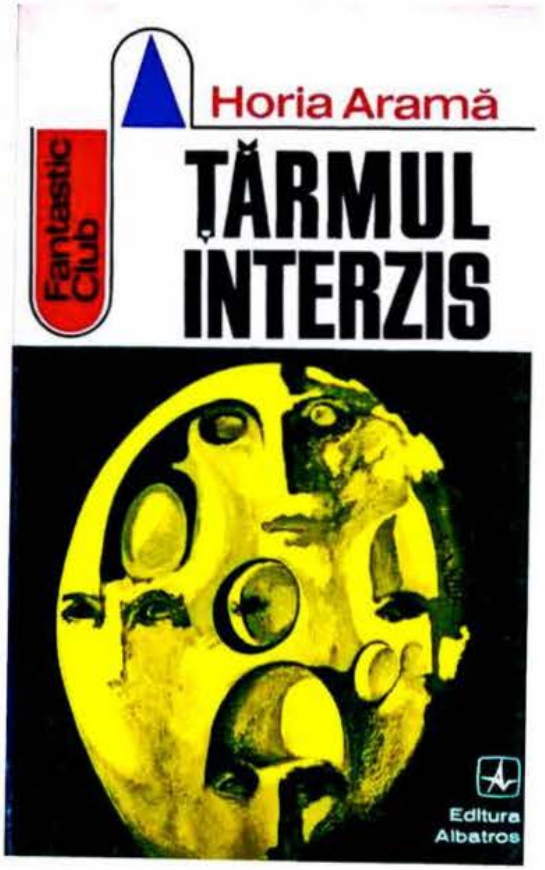

„Amiralul recurge la butoni. O face fără plăcere. N-ar vrea să fie recunoscător tatălui său pentru această farsă jucată morţii. Îl consolează nesiguranţa, riscul experienţei. O face. Nu înainte de a împărtăşi prietenului său taina cea mare. Devenim, în sfârşit, complici. Eu nu cred un cuvânt. Drept care, sfidând amintirea lui, convins de eşec, pun în funcţiune butonii. Îmi părăsesc astfel purtătorul de până mai ieri, începând nesuferita mea rătăcire prin alţii. Veşnic intrus, mereu spectator, actor nefericit atunci când pot acţiona, geniu nefast fără voie, căci nu pot să fac decât răul, existenţa mea o contrazice pe a

celorlalţi. Pentru el, îmi dau seama, aceeaşi goană mortală prin fiinţe prin care nu poate să existe. În plus, o speranţă: căutarea mea. Şi disperarea: nu mă găseşte, am dispărut, nu mai sunt! Am fi fost doi, am fi fost împreună, ar fi fost altfel, crede Amiralul. Şi caută fără milă, secerând vieţile, problematizând ca mine sau nu, ce importanţă are? Nu poate şti dacă am folosit butonii mei, îi caută, nu-i află."

Tinereţea personajului Jerebian – alt „om care are timp" – primeşte o vagă explicaţie din repertoriul curiozităţilor naturale. Personajul ar fi un mutant ingenuu: „... sunt în felul meu un monstru, dar nu unul artificial, nu opera mea sau a altcuiva, nu produsul combinaţiilor chimice, al reacţiilor, al sintezelor, ci pur şi simplu un om căruia i s-a întâmplat o catastrofă, una pozitivă, dar tot atât de implacabilă, tot atât de inevitabilă ca un cutremur", mărturiseşte el disperat. Amiralul, în schimb, este tocmai un astfel de produs de laborator, rod al combinaţiilor chimice şi al sintezelor. În cazul amândurora, accentul prozei cade pe tensiunea lăuntrică generată de condiţia lor excepţională, pe criza de conştiinţă. Anticipaţia se transferă rapid din sfera ipotezelor sale admirabile în cea a consecinţelor umane ale acestora. Mutantul e aici un nefericit, deoarece cunoaşterea nu-i aduce nicio certitudine majoră – dimpotrivă, i le spulberă şi pe cele câştigate în ignoranţă. Drama lui nu pune la îndoială calitatea (superioară) a identităţii dobândite, ci caracterul şi legitimitatea ei, ca şi procentul de trăsături proprii, culoarea personală. Cu fiecare gest, gând şi intenţie suspectate de a nu-i aparţine, de a-i fi dictate printr-un program străin, personajul hărăzit rolului de Homunculus modern îşi simte mai îndepărtată şansa reechilibrării psihice. Horia Aramă speculează cu abilitate insolitul circumstanţelor. Portretele sale interioare ating totuşi rar adâncimea pe care o caută, realizându-se însă cu succes în latura spectaculosului şi a mobilităţii dramatice pretinse de subiect.

Ca şi în cazul lui Greger din *Pianul preparat al lui Electronicus*, o anume perversitate e conţinută inevitabil de situaţiile imaginate în Ţărmul interzis. Migrarea la

comandă a conştiinţei este tot o formă de putere imorală. Ea invită la abuz, favorizează „beţia" necontrolată. Personajul narator practică un original vampirism: îşi recunoaşte calitatea de „hoţ al existenţelor", cu avantajul întotdeauna de partea sa („migratorul" se reimplantează fără riscuri, provocând în schimb, prin transfer, moartea celui „parazitat"). Experienţele psihologice noi îl atrag, însă între curiozitatea lucidă şi cea maladivă distanţa e adesea minimă. Convieţuirea sa mentală cu tânărul Gilles debutează sub auspicii promiţătoare, îndată ce-i descoperă acestuia caracterul superficial, optimismul frivol, agreabila nepăsare de fluturaş privit invariabil cu indulgenţă („copil căruia i se iartă totul"). Un inconştient, în fond, favorit al vieţii, caracterizat prin viteză, nerăbdare şi gust al schimbării, autor de obrăznicii mărunte, de imprudenţe fermecătoare, mare specialist în succese uşoare şi fără durabilitate. Musafirul nepoftit se instalează ca la reprezentaţie. Poziţia lui e a spectatorului avid de senzaţii tari, gata să fluiere, să huiduie actorul când jocul lâncezeşte: „Dumnezeule, vreau o tragedie! imploram. Dă-i o durere, oferă-i un accident, fă-l să guste foamea, nevoia, scaldă-l în viciu şi remuşcare! Scoate-l din sărite, adu-l în situaţia să implore, să blesteme, să se zvârcolească! Un pic de teatru, altfel nu pot crede în realitatea acestui băiat!" O asemenea „degustare estetică" devine suspectă când se practică pe seama unei fiinţe umane. Scriitorul imaginează în mod verosimil schimbarea de personalitate produsă în personaj de conştientizarea impactului cu spiritul parazit. Reacţiile lui Gilles evoluează de la stupoare, de la îngrijorarea cu motivaţii obscure, până la refuzul îndărătnic al comportamentului impus şi refugiul în moarte.

Subtilităţi de scriitură găsim şi în microromanul *Verde Aixa* (1976). Faţă de romanul anterior, psihologiile sunt mai liniare, fără mister, acţiunile previzibile – lucruri cerute de logica strictă a unei simplificate aventuri cvasipolitiste. Motivul planetei populate de vegetaţie raţională vine dinspre povestirea lui Vladimir Colin „Broasca". În contextul luptelor sofisticate pe care pădurea, spre a-şi apăra integritatea ameninţată, trebuie să le dea cu diverşi invadatori antropomorfi şi

HORIA ARAMĂ

verde aixa

MAEȘTRII SF-ULUI ROMÂNESC

NAUTILUS

neantropomorfi, această idee urcă însă până la mai vechea *Bucolică* a lui A.E. van Vogt. Horia Aramă are meritul de a fi dat aici o acțiune tensionată, sub semnul terorii produse de dispariția treptată, în condiții enigmatice, a mai tuturor pământenilor debarcați pe Aixa. Arma infailibilă a pădurii este un produs cameleonic ce ia formă umană pentru a se putea infiltra nebănuit între invadatori. Din nevoia unei mici lovituri de teatru, creatura se va contamina în final de sentimentele omenești ale vânatului său. În esență, însă, ea execută programul folositor civilizației sale exotice și pentru care are deplină îndreptățire morală. Romanul dezvoltă inclusiv imagini de o poezie extravagantă, cum e plantarea, la propriu, a unui corp omenesc în solul unei planete „inteligente" care îl transformă, văzând cu ochii, într-un copac cu vagi reminiscențe umanoide:

„Atunci vânjosul Stracco ia în spate corpul țeapăn al catalepticului și pornește spre locul stabilit. E un spațiu liber între câțiva copaci venerabili. Stracco depune ușor, ai zice duios, povara pe solul întunecat. Scoțând la iveală o unealtă ușoară, prinde a săpa o groapă în pământul afânat ca un ogor. De astă dată nu se grăbește, nu se ferește de indiscreți. În câteva minute a săpat un metru și jumătate. O lovitură abilă cu latul tăișului și apeductul natural e deschis. Face apoi câteva fine incizii în tălpile desculțe ale lui Urun, îl ia de subsuori și lasă trunchiul uman să alunece lin în groapă, pe al cărei fund s-au acumulat între timp miraculoasele substanțe ce hrănesc pădurea. Picioarele reci cu degete rigide par un simulacru de rădăcini. Câteva clipe de acomodare, de autoreglare a concentrației substanțelor componente, și sângele verde începe a sui în cel care a fost comandantul «Abisalului». Seva urcă lent, dar neoprit, forțând vasele, curățindu-le, înlocuind sângele mort, înlăturând depunerile impure.

Odată cu ascensiunea vieții în mușchii picioarelor, aceștia se transformă în țesuturi noi, cu alte calități. Călcâiele, degetele, gleznele aflate în baia nutritivă înfloresc deodată în buchete de radicule tinere și vioaie, care se agită în toate direcțiile ca niște pui de șarpe, sorbind cu sete apa vie.

Procesul se accelerează. Picioarele se umflă, își schimbă structura, cresc, în vreme ce pielea se preface în scoarță de copac. Seva urcă, făcându-și loc, atunci când e nevoie, cu forța. Sub acțiunea ei, corpul tresare nefiresc, are mișcări ciudate, de mecanism detracat. Între timp nu contenește să se înalțe, a ajuns la trei metri, apoi a depășit cinci, acum circumferința trunchiului are dublul taliei lui Urun, hainele au plesnit de mult pe corpul în creștere cvasiinstantanee, la diferite niveluri au început să apară noduri, prin ele răsar minuscule crengi, care se zbuciumă fără preget, lungindu-se, îngroșându-se, biciuind aerul în impacienta lor de a deveni. Arborele în formare tinde spre zece metri și aduce destul de bine cu ceea ce sunt cei din jurul său. Nimic în înfățișarea lui nu mai amintește omul, în afară de câteva zdrențe, o mânecă rămasă inexplicabil pe un vârf de ram, de unde refuză să cadă, un ecuson metalic pe jumătate îngropat în zbârciturile cojii. Baza trunchiului ocupă acum întreaga lărgime a gropii, pe măsură ce prinde puteri, copacul obligă pământul să se retragă, rădăcini solide se înfig adânc, voinicește, căutând sprijin și echilibru. Arborele atinge cu creștetul plafonul neîntrerupt format de coroanele pădurii. Înfigându-se ca un berbece în frunzișul întrețesut, își face drum spre înalt, spre soarele alb, spre lumină."

Colecționarul de insule (1981), Insulele fericite (1986) și O insulă în spațiu (1991) constituie părți ale unui inteligent eseu despre utopie, redactat cu mijloacele prozei mai curând decât cu cele ale criticii literare. Figuri reale și imaginare au în egală măsură acces la statutul de personaj în această amplă, documentată, savant-ironică și multiplu fațetată construcție, parțial exegetică, parțial epică. Doar cu puțin înainte de moarte, autorul a mai apucat să scrie o caldă și emoționată rememorare autobiografică, publicată sub titlul de o funestă anticipare „Fiul rătăcitor nu se mai întoarce". Împreună cu Vladimir Colin, Georgina-Viorica Rogoz, Miron Scorobete (în parte) și Constantin Cubleșan, autorul ilustrează o dimensiune poetică a SF-ului nostru clasic, mijlocind, prin scrieri memorabile, o firească trecere spre experiențele mai noi ale domeniului românesc.

Liniște în eter

Horia Aramă

(...) Dispăru şi Ratamashawa, trecând din actualitate în istorie, din istorie în legendă, apoi în enigmă. Astăzi nu se mai ştie dacă a existat cu adevărat. S-a ascuns ca să supravieţuiască şi să-şi facă auzit mesajul. (...)

DURASE imens până ce omenirea binevoise să recepţioneze mesajul care o salva. Durase monstruos, disproporţionat faţă de sensul mesajului. Ca să renunţam la epitete, între întâiul avertisment public şi marele decret se pierduseră decenii.

Unii autori sunt de părere că întârzierea se datorează capriciului care l-a determinat pe Ratamashawa să ducă dramatica sa campanie la adăpostul unui pseudonim şi refuzând să apară fizic în faţa publicului. Este drept că acest mod a alimentat scepticismul foarte multora, dar el nu ar fi trebuit să împiedice reţinerea de către iniţiaţi a esenţei. În orice caz, anonimatul a permis continuarea campaniei, care, altminteri, ar fi depăşit posibilităţile unui om.

Ratamashawa tăcuse destul, ani lungi în care verificase în repetate rânduri adevărul concluziilor sale şi, cunoscând caracterele omenirii, meditase asupra mijloacelor prin care să i se adreseze.

Nu era lesne să demonstrezi nocivitatea mediului hiperionizat unei lumi care trăia de atâta vreme pe o planetă suprasaturată de cele mai diverse radiaţii electromagnetice. Lipsa unei concordanţe elementare, vizibile, între cauză şi efect, mulţimea şi subtilitatea verigilor intermediare făcuseră nu numai ca multă vreme legătura dintre ele să nu poată fi pusă în evidenţă, ci şi ca, după debutul campaniei, numeroşi savanţi să întârzie a lua atitudine spre a nu nemulţumi publicul radio şi telefag. Chiar şi acelora care acceptară în cele din urmă ideile Anonimului li se părea o utopie să propună ori să susţină o asemenea radicală răsturnare ca, de pildă, renunţarea la folosirea undelor electromagnetice în supradezvoltata industrie a distracţiei.

O polemică de 40 de ani, aceasta întrece posibilităţile unui singur om. Se crede că în spatele Anonimului a stat un grup de persoane animate

de aceeaşi convingere şi de o absolută încredere în Ratamashawa, oameni din diferite generaţii care au intrat în bătălie de-a lungul ei, au evoluat odată cu mijloacele ei şi cu situaţia planetei.

Prudenţa autorilor campaniei s-a dovedit îndreptăţită. Să ne amintim apariţia, după începerea experienţelor de către foruri oficiale, a bandelor de imberbi amatori ai tuturor faunelor muzicale, care, în ignoranţa lor, îşi vedeau ameninţate sursele amuzamentului la care se reducea viaţa lor spirituală. Violenţele acestor bande, atacurile asupra persoanelor de imensă autoritate şi a instituţiilor, ocuparea Palatului Radioteleviziunii franceze, aruncarea în aer a Academiei din Stockholm, dar mai ales marşul asupra Los Angelesului au arătat că ignoranţa ocupa şi în veacul instrucţiunii un loc primordial în ierarhia răului.

Ca întotdeauna, perseverenţa a triumfat. Repetată în fel şi chip, susţinută din amvon sau ridiculizată de umorişti, ideea a sfârşit prin a câştiga teren. În ultimul deceniu, o revoltă surdă se instalase în păturile active ale popoarelor. Grupările decise la acţiune creşteau, deşi lent. Breşa se produse ca de obicei unde nu se aştepta nimeni. Panama, un stat prea mic pentru a însemna ceva, a interzis primul orice emisiune radio pe teritoriul său. Protestele trupelor ONU din paza canalului, care se dezagregau de plictiseală, nu au servit la nimic. Mai multe emisiuni clandestine au fost suspendate cu sancţionarea exemplară a vinovaţilor. Mai grea a fost lupta pentru înlocuirea sistemelor de conducere a navigaţiei prin canal şi pe aeroporturile ţării. Războiul între guvern şi personalul navigant internaţional a durat peste unsprezece ani şi a fost urmărit de omenirea întreagă. Sancţiunile aplicate statului Panama – boicotarea liniilor aeriene, refuzul echipajelor aparţinând companiilor străine de a zbura peste teritoriul acestei ţări, părăsirea parţială a canalului – n-au făcut decât să dezvolte brusc organizaţiile naţionale de transport, constrânse să caute şi să găsească mijloace care să ţină seama de hotărârea guvernului.

Într-adevăr, criza îşi făcu efectul. Sub imperiul ei, într-un timp relativ scurt, Mariani şi colectivul său au găsit sute de aplicaţii în domeniul amintit al „energiei periferice", descoperită de marele savant italian.

Autorităţile panameze le folosiră cu mult curaj în conducerea automată a navelor maritime şi aeriene. În curând, ţări avansate plătiră în valută forte accesul la experienţa panameză. Nimeni nu se grăbea s-o aplice. Soluţia părea să existe, dar introducerea în domenii noi a „energiei periferice" presupunea reinventarea a zeci şi sute de mii de dispozitive şi aparate, cu cheltuielile aferente.

Primejdia împingea însă de la spate. Lumea devenea tot mai conştientă de riscurile jocului. Înnoirile erau inevitabile. Unele posturi naţionale de radio şi televiziune îşi împuţinară canalele.

Necesitatea controlului asupra emisiunilor duse la naţionalizarea unor posturi. Japonezii introduseră raţionalizarea folosirii undelor electromagnetice, a tuturor surselor de radiaţii a căror compatibilitate cu viaţa era câtuşi de puţin pusă în discuţie. Scăderea în consecinţă a ionizării atmosferei fu salutată ca un semn încurajator. Curând statele se întreceau în a reduce sursele nocive, publicând situaţii statistice anuale.

Schimbările amintite avură cele mai neaşteptate efecte. Omenirea, care la un moment dat părea să fi recunoscut atotputernicia singulară a televiziunii, redescoperi farmecul ariei vii, al scenei reale, al spectacolului la care asişti în carne şi oase. Campanii desfăşurate cu risipă de forţe se străduiră să reînveţe publicul a-şi părăsi domiciliul spre a se reuni în săli de spectacol. Teatrul renăscu. Înflori din nou una dintre cele mai intelectuale arte, aproape uitată: conversaţia.

Se apropia a 40-a aniversare a primului semnal. Anonimul lansă un nou apel. O propunere simplă, accesibilă pentru că era limitată. Un răgaz festiv, un spaţiu simbolic: douăzeci şi patru de ore fără radio. Omenirea acceptă. Aniversarea fu astfel sărbătorită.

A doua zi, câteva posturi de ascultare a Cosmosului îşi transmiseră un ciudat mesaj pe care-l înregistraseră. Descifrarea dură aproape doi ani. În cele din urmă, învăţaţii fură de acord că era vorba de un mesaj extraterestru, al cărui sens era dureros de limpede: autorii lui renunţau să cheme planeta noastră, căreia i se adresaseră zadarnic vreme de

cincisprezece cicluri. Vor încerca să ia contact cu semenii probabili din alte galaxii.

Omenirea fu consternată. Niciodată nu se considerase că emisiunile radio pot stânjeni în asemenea măsură activitatea radiotelescoapelor. De peste o jumătate de secol, Pământul sta cu sufletul la gură ascultând paraziții sorilor de aiurea şi nu înregistra dovada nepreţuită a faptului că existența lumii „celorlalți" nu este o utopie, rata contactul cu ei, se condamna pentru cine ştie câtă vreme la singurătatea care deformase milenii în şir civilizația.

Revolta fu unanimă, dar nu mai puțin zadarnică. Nu exista niciun vinovat, iar inventarea unora nu duse la nimic. Apeluri puternice fură lansate fără niciun rezultat. Neştiind încotro să-şi orienteze antenele, astronomii îşi cheltuiră în van energia şi nervii. Înregistrările fură contestate, recercetate, răstălmăcite. Ele nu revelară originea apelului, nu oferiră o soluție, ci subliniară din nou inutilitatea zbuciumului. Orgoliul planetei nu admitea să se calmeze fără a se cheltui. Fură căutate şi găsite conflicte nesoluționate, reaprinse focare de război, risipite mijloace şi vieți omeneşti. Când lucrurile se liniştiră, se instaură o resemnare mortală. În cele din urmă, omenirea făcu ceea ce atât de bine ştia să facă: uită.

Emisiunea nu mai reapăru. Dispăru şi Ratamashawa, trecând din actualitate în istorie, din istorie în legendă, apoi în enigmă. Astăzi nu se mai ştie dacă a existat cu adevărat. S-a ascuns ca să supraviețuiască şi să-şi facă auzit mesajul. Nu şi-a supraviețuit sieşi, iar mesajul său a rămas inutil, circulă prin lume ca o morală fără fabulă.

NU, E CLAR CĂ ĂȘTIA MAI MICI N-AU NICIO ȘANSĂ! DE ALTFEL, UITE, FUG!
ZONA DE VEST
SCENARIUL ȘI DESENELE: VIOREL PÎRLIGRAS
CRED CĂ GREȘEȘTI. SE RETRAG SISTEMATIC, ÎȘI ADEMENESC INAMICII ÎN DEFILEU.
PRIVIȚI DEASUPRA DEFILEULUI!
O CAPCANĂ! FORMIDABIL!
47
AI VĂZUT, DRAGUL MEU SEVERUS, I-AU PUS PE FUGĂ PE COLOȘI.
HM... AU SCĂPAT!
COLOȘII SE RETRAG SPRE JUNGLĂ.

NU ȘTIU DE CE AM SENZAȚIA CĂ SUNTEM SUPRAVEGHEAȚI...
?!
!?
OK, OK, NE PREDĂM! NU VĂ SUNTEM DUȘMANI. AM ASISTAT CU TOTUL ÎNTÂMPLĂTOR LA CONFLICT
NU CRED CĂ ÎNȚELEG LIMBA NOASTRĂ.

DA, DA, MERGEM!
DAR DECENT!
SĂ MĂ ÎMBRAC.
UNDE CREDEȚI CĂ NE DUC?
LA VREUN ȘEF, EVIDENT. POATE NE NEGOCIEM ÎNTOARCEREA ACASĂ CU OCAZIA ASTA.
CE V-AM SPUS?! AM AVUT DREPTATE!
N
MOREA

VOI VORBI EU CU EL - AM EXPERIENȚĂ ÎN DIALOGUL CU PRIMITIVII. ȘTIȚI CĂ PE VREMURI AVEAM UN CURS DE COMUNICARE? LA FIINȚELE INFERIOARE IMPORTANTE SUNT SUNETELE, SEMNELE, IMAGINILE...
NOI – OA-MENI BUNI!
NOI – PRI-ETENI!
NOI – NU RĂU!
NOI – BINE!
DOMNULE, NOI OM FI PRIMITIVI, DAR NU HANDICAPAȚI...
AM ÎNȚELES: N-AVEȚI LEGĂTURĂ CU GOROCII CEI RĂI.
DA! SUNTEM...
...STRĂINI DE ACESTE LOCURI, AȚI ASISTAT ÎNTÂMPLĂTOR LA CIOCNIREA NOASTRĂ VIOLENTĂ CU CEI CARE VOR SĂ-ȘI EXTINDĂ TERITORIUL ȘI VREȚI SĂ AJUNGEȚI ACASĂ.
EXACT!
ÎN MOD CERT, NU SUNTEȚI NICI OAMENII MARELUI ALFA, ALTFEL NOI AM FI FOST ACUM CEI CARE AR FI PIERDUT BĂTĂLIA!
19
DUPĂ CE OAMENII MEI VOR STRÂNGE MORȚII ȘI RĂNIȚII, VĂ PROPUN O MASĂ LA CARE SĂ-MI SPUNEȚI POVESTEA VOASTRĂ ȘI VOM CUMPĂNI ÎN CE FEL VĂ PUTEM AJUTA.

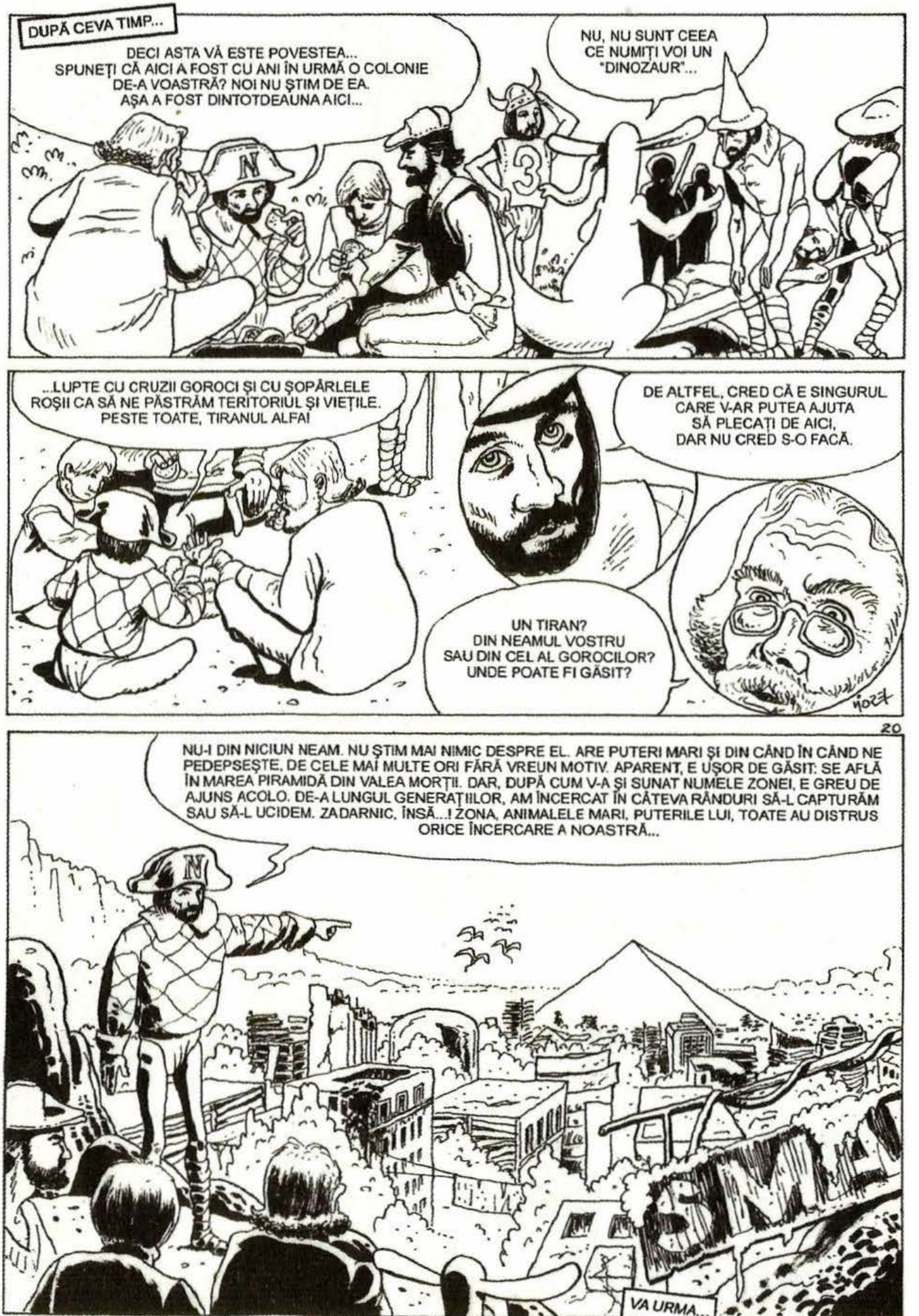
DUPĂ CEVA TIMP...
DECI ASTA VĂ ESTE POVESTEA... SPUNEȚI CĂ AICI A FOST CU ANI ÎN URMĂ O COLONIE DE-A VOASTRĂ? NOI NU ȘTIM DE EA. AȘA A FOST DINTOTDEAUNA AICI...
NU, NU SUNT CEEA CE NUMIȚI VOI UN "DINOZAUR"...
...LUPTE CU CRUZII GOROCI ȘI CU ȘOPÂRLELE ROȘII CA SĂ NE PĂSTRĂM TERITORIUL ȘI VIEȚILE. PESTE TOATE, TIRANUL ALFA!
DE ALTFEL, CRED CĂ E SINGURUL CARE V-AR PUTEA AJUTA SĂ PLECAȚI DE AICI, DAR NU CRED S-O FACĂ.
UN TIRAN? DIN NEAMUL VOSTRU SAU DIN CEL AL GOROCILOR? UNDE POATE FI GĂSIT?
NU-I DIN NICIUN NEAM. NU ȘTIM MAI NIMIC DESPRE EL. ARE PUTERI MARI ȘI DIN CÂND ÎN CÂND NE PEDEPSEȘTE, DE CELE MAI MULTE ORI FĂRĂ VREUN MOTIV. APARENT, E UȘOR DE GĂSIT: SE AFLĂ ÎN MAREA PIRAMIDĂ DIN VALEA MORȚII. DAR, DUPĂ CUM V-A ȘI SUNAT NUMELE ZONEI, E GREU DE AJUNS ACOLO. DE-A LUNGUL GENERAȚIILOR, AM ÎNCERCAT ÎN CÂTEVA RÂNDURI SĂ-L CAPTURĂM SAU SĂ-L UCIDEM. ZADARNIC, ÎNSĂ...! ZONA, ANIMALELE MARI, PUTERILE LUI, TOATE AU DISTRUS ORICE ÎNCERCARE A NOASTRĂ...
VA URMA...

NAUTILUS

A APĂRUT

Mircea Opriță

SINDROMUL QUIJOTE

„Îmi plac povestirile. Şi să le citesc, şi să le scriu. Unele mai vechi mi-au reuşit îndeajuns încât prietenii să şi le amintească şi astăzi. Sindromul Quijote le adună între copertele sale pe cele scrise după anul 2000. Eu am rămas tot cel de odinioară, dar ele sunt altfel. Am oroare de repetiţii. Dacă tot ne-am asumat misiunea de a trimite mesaje în viitor, e cazul să le decupăm mereu din orizontul prezentului. [...]"

„[...] Iar aici multe ne enervează, multe ne amuză, iar unele ne fac în continuare să visăm. Aşa merg lucrurile – cum spunea un coleg mai în vârstă, de pe alte meridiane. Textele de faţă sunt răspunsul meu optimist privitor la faptul că lucrurile chiar merg."

Mircea Opriţă

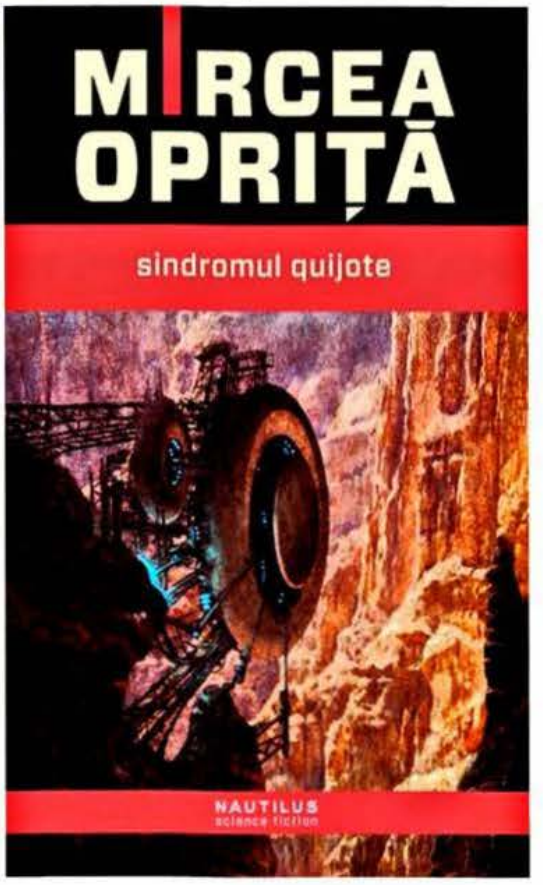

ÎN COLECȚIA

NAUTILUS

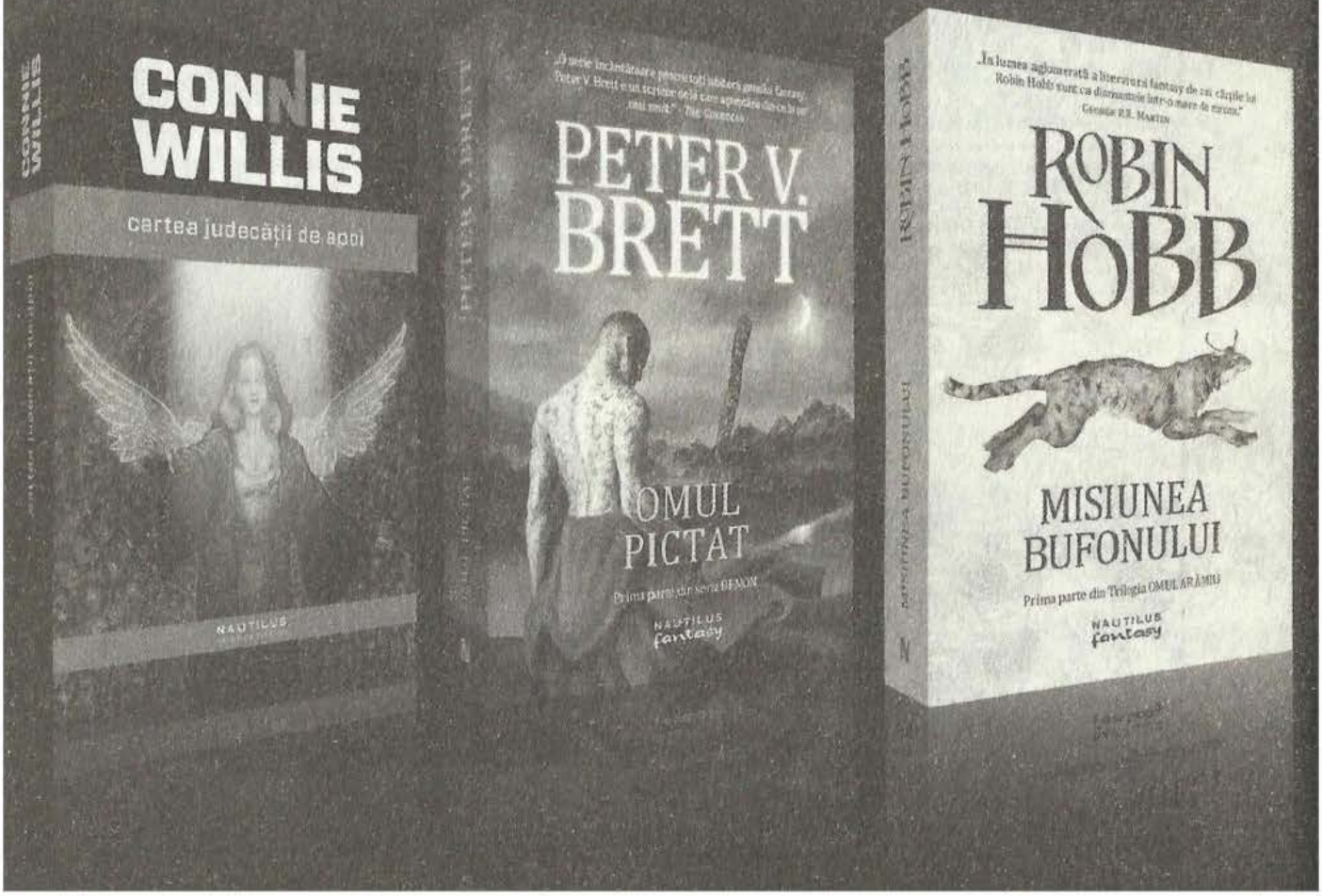

11/2014/CPSFA24/serie nouă

Larry Niven
LUNA NESTATORNICĂ

Nu mai văzusem luna strălucind cu atâta intensitate, nici măcar în deşert. Puteai să citeşte la lumina ei, mi-am zis, dar m-am corectat imediat – era doar o iluzie. Luna nu era niciodată mai mare (citisem undeva) decât o monedă de 25 de cenți, ținută la trei metri distanță. Imposibil să dea atâta lumină, încât să poți citi la ea.

Gardner Dozois
FLASH POINT

Dave Lucas stătea retras într-o parte, cu mâinile în buzunare, umerii aduşi în faţă şi figura lipsită de expresie. Urmărea agitaţia din vecini cu priviri goale, fără interes. Everett se răsuci şi spuse ceva, dar Jacobs nu-l auzi nici pe el. Buzele lui, ca ale lui Sussmann, se mişcau, dar nu scoteau niciun sunet. Doctorul se apropiase de Amy. Toţi aruncau priviri neliniştite în jur. Şi ei erau tot nişte creaturi abominabile.

cpsfa.ro
anticipatia.com

ISSN 1220-8620
00024
9 771220 862006